

**ACORD 89/2022, de 28 de setembre, del Ple del
Consell de l'Audiovisual de Catalunya**

**Aprovació de l'Informe previ del Consell de l'Audiovisual de Catalunya relatiu a
l'Avantprojecte de llei de la comunicació audiovisual de Catalunya (expedient 1-
PREVI-2022)**

El 13 de juny de 2022 va tenir entrada al Consell de l'Audiovisual de Catalunya (en endavant, CAC), a través de l'e-Valisa (registre d'entrada núm. 9032/249942/2022), l'ofici de la consellera de la Presidència, mitjançant el qual va trametre l'Avantprojecte de llei de la comunicació audiovisual de Catalunya, per tal que, d'acord amb el que estableix la lletra a de l'article 10 de la Llei 2/2000, de 4 de maig, del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (en endavant, LCAC), el CAC n'elabori l'informe corresponent.

La lletra a de l'article 10 de la LCAC preveu que el CAC ha d'emetre un informe previ pel que fa als avantprojectes de llei i els projectes de disposicions de caràcter general que continguin normes relatives al sector audiovisual i llurs modificacions eventuais.

Per tot el que s'ha exposat, el Ple del Consell de l'Audiovisual de Catalunya adopta, per unanimitat, el següent

ACORD

1. Aprovar l'informe previ del Consell de l'Audiovisual de Catalunya relatiu a l'Avantprojecte de llei de la comunicació audiovisual de Catalunya, que s'incorpora com a annex i part integrant d'aquest acord.
2. Trametre aquest acord a la consellera de la Presidència.

Barcelona, 28 de setembre de 2022

Xevi Xirgo i Teixidor
President

Laura Pinyol Puig
Consellera secretària

OBSERVACIONS PRELIMINARS A L'AVANTPROJECTE DE LLEI DE LA COMUNICACIÓ AUDIOVISUAL DE CATALUNYA

Consideracions generals

L'Avantprojecte de Llei de la comunicació audiovisual de Catalunya (APLCA) apareix just després de l'entrada en vigor de la Llei 13/2022, de 7 de juliol, general de comunicació audiovisual (LGCA), que té per objecte regular la comunicació audiovisual d'àmbit estatal.

El moment obliga a valorar no tant si ens trobem davant d'una proposta agosarada respecte de la llei vigent, que hauria tingut més sentit que hagués aparegut molt abans, especialment per veure en quins termes s'hauria situat el projecte de llei estatal, sinó en la seva adequació a la nova llei bàsica estatal. En aquest sentit, des del primer article, relatiu a l'objecte de la llei, s'observa que la norma té per objecte la regulació i el control dels diferents serveis i ofertes de comunicació audiovisual en el marc de la normativa bàsica de l'Estat. I no només en l'objecte, sinó que tot l'articulat sembla tenir voluntat de recalcar que l'APLCA s'ajusta al que disposa la llei bàsica estatal.

No obstant això, cal posar de manifest que el text que ara s'informa i que pretén recollir la transformació que ha experimentat l'entorn audiovisual en els darrers anys, presenta alguns desajustos amb la regulació estatal i, més concretament, respecte de la distribució competencial entre l'Estat i les comunitats autònomes, en allò que fa referència en determinats supòsits als serveis a petició, i especialment, pel que fa a l'actuació sobre les plataformes d'intercanvi de vídeos.

Així mateix, l'APLCA no estableix de manera clara i diferenciada l'àmbit subjectiu d'aplicació dels diferents preceptes, atès que l'estructura dispositiva no s'articula en funció de la tipologia de servei de comunicació audiovisual i, en determinats casos, no hi ha una correspondència directa o hi ha indeterminació entre l'àmbit d'aplicació que s'estableix a l'enunciat i el contingut desenvolupat en un títol o article determinat (per exemple, en el cas del títol 8).

I, així mateix, l'APLCA no estableix tampoc, de manera clara, una regulació pròpia de la programació i de la publicitat en el servei de comunicació audiovisual de radiodifusió, tant en la modalitat en línia com a petició.

Observacions a l'articulat

A continuació es relacionen les diferents observacions sobre el contingut de l'APLCA.

TÍTOL 1

Disposicions generals

Capítol 1

Objecte, definicions, àmbit d'aplicació

Article 1

Objecte

L'APLCA incorpora un article relatiu a l'objecte, a diferència de l'articulat de la llei vigent: Llei 22/2005, de 29 de desembre, de la comunicació audiovisual de Catalunya (LCA).

Aquest precepte estableix, amb caràcter general, els serveis de comunicació audiovisual i ofertes de comunicació audiovisual sobre els quals s'aplica la norma, en concordança amb el que disposa l'article 146 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, si bé amb una excepció: incorpora l'expressió "en el marc de la normativa bàsica de l'Estat".

Davant aquesta afirmació, feta ja en el primer article de l'APLCA, resulta evident que des d'un punt de vista de tècnica normativa, tota la resta de l'articulat s'ha d'interpretar "en el marc de la normativa bàsica de l'Estat", com no podia ser d'una altra manera. , D'altra banda, aquest raonament segueix la interpretació que ha fet el Tribunal Constitucional (TC) en els diferents recursos d'inconstitucionalitat interposats contra la LCA, que ha mantingut la constitucionalitat de determinats articles sempre que s'interpretin en el marc de la legislació bàsica estatal i, per tant, no limitin, condicionin o impedeixin l'exercici de les competències estatals pròpies. Vegeu, en aquest sentit, les SSTC que resolen els recursos d'inconstitucionalitat interposats contra la LCA núm. 3766-2006, 8112-2006 i 6687-2012.

Així mateix, cal destacar que l'APLCA té per objecte, entre d'altres, la regulació i el control dels serveis de plataforma d'intercanvi de vídeos i els distribuïdors de serveis de comunicació audiovisual, en el marc de la normativa bàsica de l'Estat, quan aquests es dirigeixin al públic de Catalunya, i també sobre les ofertes de comunicació audiovisual que es distribueixin en aquest territori.

No obstant això, tot i que ens trobem davant d'un text ambiciós, en especial pel que fa a la regulació i el control dels serveis de plataforma d'intercanvi de vídeos, cal tenir en compte la recent entrada en vigor de la LGCA, que recull les normes bàsiques que han d'orientar la regulació estatal i autonòmica del servei de comunicació audiovisual. La LGCA sembla, però, haver reservat a l'Estat les actuacions sobre els serveis de plataforma d'intercanvi de vídeos.

Concretament, l'article 93 de la LGCA atribueix a la *Comisión Nacional de los Mercados y la Competencia* (CNMC) el control del compliment pels prestadors del servei d'intercanvi de vídeos a través de plataforma de les obligacions que estableix el títol I les disposicions de desenvolupament; igualment, aquests prestadors s'han d'inscriure en el registre estatal. En aquest sentit, l'apartat 5 de l'article 153 de la LGCA disposa que les autoritats competents d'àmbit autonòmic exerciran les competències corresponents sobre els prestadors del servei de comunicació audiovisual d'àmbit audiovisual autonòmic, de conformitat amb el que estableix la norma mateixa i la normativa autonòmica corresponent; no hi inclou, en canvi, els prestadors de serveis d'intercanvi de vídeos.

Atesa la regulació de la LGCA, es fa palesa la limitació de l'actuació de les autoritats d'àmbit autonòmic sobre aquests serveis, més enllà d'advertir la retirada de continguts perjudicials i/o il·legals als prestadors de plataforma d'intercanvi de vídeos, tot assenyalant la necessitat de retirada o restricció d'aquests continguts, tal com disposa la lletra e del nou article 10 *bis* de la Llei 2/2000, de 4 de maig, del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (LCAC), introduït per la disposició final segona d'aquest APLCA, del qual cal dir certament que es desconeix quina pugui ser la seva aplicació pràctica.

Cal observar que l'atribució per part de l'Estat de la competència de regulació i supervisió dels serveis d'intercanvi de vídeos podria no ajustar-se a la competència compartida de la Generalitat de Catalunya en matèria de mitjans de comunicació social que recull l'apartat 2 de l'article 146 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. En aquest sentit, advertim que tot i que no es tracta d'un servei de comunicació audiovisual, la Directiva (UE) 2018/1808 del Parlament Europeu i del Consell, de 14 de novembre de 2018, per la qual es modifica la Directiva 2010/13/UE sobre la coordinació de determinades disposicions legals, reglamentàries i administratives dels estats membres relatives a la prestació de serveis de comunicació audiovisual (Directiva de serveis de comunicació audiovisual, en endavant, citada amb l'acrònim DS) considera aquestes plataformes com a mitjans socials.

Així, els serveis d'intercanvi de vídeos a través de plataforma s'inclouen en l'àmbit d'aplicació de la Directiva "a fin de proteger a los menores de contenidos nocivos y a todos los ciudadanos de la incitación al odio, la violencia y el terrorismo" i, per tant, «se debe aplicar a dichos servicios la Directiva 2010/13/UE en la medida en que cumplan la definición de "servicio de intercambio de vídeos a través de plataforma" (también denominado, "plataforma de intercambio de vídeos")» (considerant 4).

Aquesta definició la recull la lletra *a bis* de l'apartat 1 de l'article 1 de la Directiva i, de manera pràcticament idèntica, la LGCA (apartat 13 de l'article 2), una norma que, com estableix el seu preàmbul, té per objecte "regular la prestación del servicio de comunicación audiovisual y del servicio de intercambio de vídeos a través de plataforma. La mayoría de las definiciones y el ámbito de aplicación vienen definidos por la norma europea que se transpone".

En darrer terme, pel que fa al foment de la presència de la llengua catalana i de l'aranès que recull la lletra *d*, entenem que, atès que es tracta de mesures de foment, caldria estendre aquesta mesura a tots els serveis de comunicació i, si escau, també a les plataformes d'intercanvi de vídeos.

Article 2

Definicions

En aquest article s'observa un increment notable de definicions respecte de les que recull actualment l'article 1 de la LCA. Certament, algunes definicions que inclou l'article 2 de l'APLCA es troben actualment repartides al llarg de l'articulat de la LCA, si bé ara s'hi afegeixen també les que presenten una vinculació més estreta amb la DS, i que recull la LGCA, tant a l'article dedicat a les definicions com al llarg del seu articulat.

Pel que fa al servei de televisió local o de proximitat, la seva definició es limita al servei prestat de manera lineal. Ara bé, l'evolució del sector audiovisual ha afavorit la prestació d'aquest servei a través d'Internet, i aquesta xarxa permet la possibilitat d'oferir els continguts sobre la base d'un catàleg de programes. Per tant, la definició hauria d'incloure també els serveis a petició.

D'altra banda, si bé es defineix què s'ha d'entendre per *plataforma d'intercanvi de vídeos*, no es defineix què s'entén per *prestador* d'aquest tipus de servei, com tampoc la definició de *televisió connectada*.

Així mateix, s'observa un canvi respecte del que la LCA considera *producció pròpia*. En l'APLCA desapareix la referència que la lletra *c* de l'article 1 de la LCA fa sobre els continguts que el prestador difon de manera exclusiva o conjuntament amb altres prestadors de serveis de comunicació audiovisual. Aquesta supressió sembla obeir a la introducció, en aquesta nova regulació, de la definició de *programació de televisió*

sindicada de proximitat. Dit això, hem de posar de manifest que l'APLCA torna a deixar fora d'aquesta regulació la programació sindicada als serveis de ràdio.

Igualment, s'observa que el concepte de *producció pròpia* exclou ara “la mera repetició o redifusió de continguts audiovisuals emesos prèviament”. Cal considerar que aquesta proposta confon els conceptes d'*emissió pròpia* i *emissió original*, és a dir, la naturalesa de la producció no depèn del nombre de vegades que hagi estat difosa, essent aquesta una característica de la programació original. Es proposa eliminar, doncs, la darrera frase de l'enunciat, atesa la confusió en què incorre.

Pel que fa a la definició de *servei de comunicació audiovisual*, considerem necessari incorporar les comunicacions comercials audiovisuals dins de la tipologia de continguts que poden emetre els prestadors.

Sobre la definició de *productora independent*, caldria substituir el terme “persona” per “persona física o jurídica” a l'inici de la definició. Així mateix, caldria afegir l'expressió “per iniciativa pròpia” davant de la frase “o per encàrrec de tercers”, d'acord amb la definició que estableix l'article 112 de la LGCA. En concret: “persona física o jurídica que no està vinculada de manera estable amb un prestador de serveis de comunicació audiovisual i que assumeix la iniciativa, la coordinació i el risc econòmic de la producció de programes o de continguts audiovisuals, per iniciativa pròpia o per encàrrec de tercers, a canvi d'una remuneració.”

Igualment, en la definició de *programa* que recull l'APLCA advertim que les sèries no hi han estat incloses. Més enllà de la importància d'aquest tipus d'obra en l'oferta actual dels prestadors de serveis de comunicació audiovisual, considerem necessari que s'incloguin en la definició de programa, com sí que ho fa la normativa estatal bàsica.

Pel que fa als arxius digitals coneguts com a pòdcasts, l'APLCA no dedica cap definició a aquesta figura; no obstant això, atesa la importància d'aquesta modalitat de contingut a petició, cada cop més present en els catàlegs de programació, es podria plantejar la possibilitat de valorar-ne algun tipus de menció.

Finalment, en relació amb la definició de *prestador del servei de comunicació audiovisual*, es considera necessari incloure-hi, de manera expressa, que l'arrendatari d'una llicència de comunicació audiovisual tindrà la consideració de prestador de servei.

Article 3

Àmbit d'aplicació subjectiu

L'article 3 de l'APLCA, dedicat a l'àmbit d'aplicació subjectiu, s'aplica a diferents tipus de serveis. No obstant això, com el CAC ha assenyalat de manera reiterada, cal entendre que l'àmbit subjectiu no hauria de recaure en “serveis” sinó en “prestadors de serveis”.

Així mateix, diferents lletres de l'article utilitzen l'expressió de serveis “dirigits al públic de Catalunya”. Cal reiterar, novament, que les previsions d'aquest article en l'exercici de les competències autonòmiques, restaran subjectes a la legislació bàsica de l'Estat.

Abans de l'entrada en vigor de la LGCA, l'article 56 de la llei anterior disposava que “les comunitats autònomes exerceixen les competències de supervisió, control i protecció activa per garantir el compliment del que preveu aquesta Llei i, si s'escau, la potestat sancionadora en relació amb els serveis de comunicació audiovisual l'àmbit de cobertura dels quals, sigui quin sigui el mitjà de transmissió utilitzat, no sobrepassi els límits territorials respectius. [...]”. Aquesta referència als límits territorials plantejava alguns

dubtes, pel que fa a la competència de les autoritats audiovisuals d'àmbit autonòmic sobre els serveis de comunicació audiovisual prestats a través de tecnologies altres que l'espectre radioelèctric quan aquests superaven l'àmbit autonòmic, a causa de la naturalesa de les xarxes utilitzades.

Amb l'entrada en vigor de la nova LGCA, aquests dubtes sobre els serveis subjectes a comunicació prèvia han estat superats a la vista de les noves definicions que estableix l'apartat 10 de l'article 2 de la LGCA pel que fa, si més no, als serveis de comunicació audiovisual a petició.

Al fil de la consideració exposada més amunt, tot i el que disposa la lletra c de l'article 3 de la APLCA, cal entendre que els serveis de comunicació audiovisual difosos per satèl·lit no es considerarien inclosos dins del seu àmbit d'aplicació subjectiu, malgrat que es dirigeixin al públic de Catalunya, ja que es tracta d'un servei no inclòs dins del concepte de *servei de comunicació audiovisual d'àmbit autonòmic*, de conformitat amb la definició de la LGCA.

Pel que fa a l'aplicació sobre els prestadors del servei d'intercanvi de vídeos, ens remetem a les observacions efectuades a l'article 1 de l'APLCA.

Capítol 2

Principis orientadors de la prestació dels serveis de comunicació audiovisual

Article 4

Principis orientadors.

De la mateixa manera que ho fa la LGCA (apartat 1 de l'article 1), el redactat d'aquest article incorpora, com a objecte de la norma, "els serveis de plataforma d'intercanvi de vídeos".

Article 5

Llibertat de comunicació audiovisual

D'acord amb l'apartat 1 de l'article 1 de la LGCA, el redactat d'aquest article incorpora, en el seu apartat 1, la referència a "els serveis de plataforma d'intercanvi de vídeos".

L'apartat 2 introdueix de manera genèrica la prohibició de difondre continguts orientats a l'adoctrinament que fomentin l'odi, la discriminació o la violència.

Els conceptes "continguts orientats a l'adoctrinament" i "orientació ideològica de caràcter excloent, dogmàtica o manipuladora" plantegen dificultats operatives i d'interpretació a l'hora de valorar quins serien aquests continguts, per la qual cosa, caldria suprimir aquests referències i deixar una menció genèrica relativa a continguts contraris als drets fonamentals.

Article 6

Pluralisme

L'apartat 1 d'aquest article reproduïx de manera gairebé idèntica els apartats 1 i 2 de l'article 5 de la LGCA.

L'apartat 5 de l'article 153 de la LGCA determina que les autoritats audiovisuals competents d'àmbit autonòmic "ejercerán las correspondientes competencias sobre los

prestadores del servicio de comunicación audiovisual de ámbito autonómico, de conformidad con lo dispuesto en esta ley y en la normativa autonómica correspondiente”.

D'aquí, que, de conformitat amb l'apartat 2 del nou article 30 de la DS, els apartats 2 i 3 d'aquest article atribueixen al CAC la funció de vetllar per la garantia del pluralisme.

Cal destacar que la garantia del pluralisme en els serveis de comunicació audiovisual ha estat abordada per la UE en nombroses ocasions, per tal com és un element essencial per a la formació de l'opinió pública en les societats democràtiques, el foment de la diversitat cultural i el manteniment d'una competència lleial en aquest mercat, i que aquesta missió de garantia s'ha de fer per part d'autoritats reguladores independents dels poders públics.

Aquesta independència ha estat reforçada especialment, com dèiem, arran de la DS, que destaca la necessitat de dotar les autoritats reguladores de les eines necessàries per fer-hi front (recursos financers i humans, potestats coercitives i procediments de nomenament i cessament dels seus responsables, entre d'altres).

Article 7

Respecte a l'honor, a la intimitat i a la pròpia imatge i a la protecció de les dades personals

L'apartat 1 d'aquest article recull la necessitat de respectar els drets a l'honor, a la intimitat i a la pròpia imatge amb un redactat que presenta força similituds amb el que estableix l'article 8 de la LCA.

De conformitat amb l'àmbit d'aplicació subjectiu de l'APLCA, el precepte amplia les seves previsions (apartat 2) a les informacions difoses tant pels serveis de comunicació audiovisual com per les plataformes d'intercanvi de vídeos subjectes a l'àmbit d'aplicació de la norma, a l'efecte que garanteixin en tot moment la protecció de les dades personals.

Article 8

Igualtat de tracte i no-discriminació

Els cinc apartats d'aquest article reproduïxen les previsions que estableix l'article 16 de la Llei 19/2020, de 30 de desembre, d'igualtat de tracte i no-discriminació, tant en l'àmbit dels mitjans de comunicació social (tant públics com privats), com de la societat de la informació, com en relació amb les funcions que, en aquest àmbit, atribueix al CAC.

Article 9

Perspectiva de gènere

De manera similar a com ho fa l'article anterior, l'apartat 1 d'aquest precepte recull les previsions de l'article 25 de la Llei 17/2015, de 21 de juliol, d'igualtat efectiva entre dones i homes, en relació amb la garantia d'un llenguatge no sexista ni androcèntric, i la presència paritària de dones i homes en tots els àmbits, especialment, en els espais de coneixement i generació d'opinió.

L'apartat 2 inclou el concepte de *violència institucional* en l'àmbit de serveis públics de comunicació que recull l'article 4 de la Llei 17/2020, de 22 de desembre, de modificació de la Llei 5/2008, de 24 d'abril, del dret de les dones a erradicar la violència masclista.

A fil d'aquesta darrera norma, semblaria adequat que l'APLCA inclogués també alguna al·lusió al concepte de *violència digital*, en els termes de la llei mateixa.

Així mateix, el CAC considera adient substituir l'expressió "cal prevenir i evitar la violència masclista en els continguts" per la següent: "cal evitar missatges o continguts favorables, justificadors o que incitin a les violències masclistes en els continguts". S'entén que l'objectiu no és evitar la presència de violència masclista en els continguts, atès que visibilitzar-la pot tenir un caràcter positiu, sinó que del que es tracta és evitar-ne la justificació i/o la banalització.

Article 10

Drets de la infància i l'adolescència

Recull, amb caràcter general, quin són els drets de la infància i l'adolescència en relació amb els serveis de comunicació audiovisual i els de plataforma d'intercanvi de vídeos.

A l'apartat 2 s'hi observa la prohibició absoluta per als serveis de comunicació audiovisual d'emetre continguts que incloguin pornografia o violència gratuïta (concretament, l'adreçada al col·lectiu al qual fa referència l'article 8 de l'APLCA en la seva remissió a la Llei 19/2020, de 30 de desembre, d'igualtat de tracte i no-discriminació), que deriva els continguts que puguin afectar greument el desenvolupament físic, mental o moral dels menors i adolescents a les franges horàries d'emissió de la lletra *d* de l'apartat 1 de l'article 82 de l'APLCA.

Si bé és cert que aquest article se situa en seu de *Principis orientadors de la prestació dels serveis de comunicació audiovisual*, cal observar, no obstant això, que l'article 82 de l'APLCA permet la difusió de pornografia en els serveis de comunicació audiovisual a petició en el marc d'un catàleg separat, la qual cosa sembla entrar en contradicció amb la prohibició absoluta que estableix l'apartat 2 de l'article 10. En conseqüència, es considera que convindria clarificar i delimitar l'àmbit d'aplicació de la prohibició d'emissió de pornografia o violència gratuïta.

L'apartat 3 inclou com a novetat que els distribuïdors de serveis de comunicació audiovisual han de proporcionar, sense cap cost, un suport tecnològic als usuaris amb la finalitat que puguin limitar l'accés als espais que puguin afectar el desenvolupament físic, mental o moral dels infants i els adolescents. Alhora, reproduïx de manera similar el que estableix l'article 81 de la LCA i inclou a les plataformes d'intercanvi de vídeos en la prevenció del tractament de dades personals de menors d'edat.

L'apartat 6 recull determinades consideracions lligades amb l'aparició de menors d'edat en anuncis publicitaris. En particular, la prohibició que els menors d'edat puguin ser utilitzats en anuncis publicitaris que promoguin activitats prohibides per a infants i adolescents; que es presentin, sense motiu justificat, en situacions perilloses o bé consumint begudes alcohòliques o qualsevol substància tòxica; o que fomentin o indueixin a les persones consumidores a tenir hàbits no saludables o que justifiquin trastorns alimentaris com l'anorèxia o la bulímia, entre d'altres.

Finalment, l'apartat 6, d'acord amb el que regula l'article 5 del Decret Llei 2/2019, de 22 de gener, de modificació de la Llei 22/2010, de 20 de juliol, del Codi de consum de Catalunya, en relació amb l'establiment de mesures contra els trastorns de la conducta alimentària, prohibeix que els menors d'edat puguin ser utilitzats en comunicacions comercials que justifiquin trastorns alimentaris, com l'anorèxia o la bulímia, entre d'altres.

Article 11

Accés de les persones amb discapacitat a la comunicació audiovisual

El preàmbul de la LGCA estableix que en la comunicació audiovisual “debe promoverse una comunicació audiovisual inclusiva tanto en la forma de presentar a las personas con discapacidad como en el acceso que esas personas tienen a la comunicació audiovisual.” A aquest efecte, el capítol II del títol VI, relatiu a l'accessibilitat dels serveis de comunicació audiovisual televisiu, regula les obligacions de garantir la millora continuada i progressiva de l'accessibilitat dels serveis per les persones amb discapacitat. En particular, pel que fa llenguatge de signes, la subtitulació per a les persones sordes i amb dificultats auditives, els subtítols parlats i la descripció acústica.

A la vista d'això, l'article 11 de l'APLCA introdueix determinades obligacions: la necessitat d'incorporar els mecanismes pertinents perquè les persones amb discapacitat puguin accedir a la comunicació audiovisual (lletra a); garantir que els serveis d'accés mitjançant pàgines web siguin accessibles gradualment (lletra b); fixar que les guies electròniques de programació estiguin sincronitzades amb els programes i continguts que s'emeten i que aquestes guies informin de les mesures d'accessibilitat d'aquests programes i continguts audiovisuals (lletra c); incorporar progressivament, en el cas de prestadors de serveis televisius, en llur programació, la subtitulació en català per a persones sordes, la llengua de signes catalana i l'audiodescripció en llengua catalana per a persones cegues (lletra d); i també, establir mecanismes per garantir que la informació relativa a situacions d'emergència, incloses les comunicacions i els anuncis públics en situacions de catàstrofes naturals, que es faci pública a través de serveis de comunicació audiovisual, es faciliti de manera que sigui accessible. (lletra e).

S'atorga al CAC la competència de promoure que els prestadors de serveis de comunicació audiovisual adoptin plans d'accessibilitat. Aquests plans han d'anar orientats a augmentar de manera contínua i progressiva l'accessibilitat als seus serveis per a les persones amb discapacitat i s'han de comunicar al Consell (apartats 2 i 3). Finalment, el CAC també haurà de posar a disposició de la ciutadania un punt de contacte d'accés fàcil per donar informació i rebre queixes sobre qüestions relatives a l'accessibilitat en els continguts audiovisuals (apartat 4).

En síntesi, l'APLCA estableix un conjunt d'obligacions en matèria d'accessibilitat (s'amplien les obligacions existents i se n'estableixen de noves) en el marc del capítol II del títol VI de la llei estatal i atribueix al CAC l'exercici de desenvolupar-les mitjançant l'elaboració d'una Instrucció.

Article 12

Actuació en casos d'incitació a la violència i a l'odi en els serveis de comunicació audiovisual

La LGCA estableix, de conformitat amb els considerants 4, 17, 45, 47, 51 i 58 i els articles 6 i 28 *ter* de la DS, la prohibició que la comunicació audiovisual inciti a la violència o a l'odi (apartat 2 de l'article 4).

L'apartat 1 de l'article 12 de l'APLCA recull aquesta consideració i estableix que el CAC vetllarà perquè els serveis de comunicació audiovisual no incloguin continguts que incitin a la violència o a l'odi dirigits contra un grup de persones o un membre d'un grup per raó de raça, color, orígens ètnics o socials, característiques genètiques, llengua, religió o creences, opinions polítiques o de qualsevol altra mena, pertinença a una minoria nacional, situació familiar, malaltia, minusvalidesa, edat, sexe o orientació sexual (lletra a); ni continguts que provoquin públicament la comissió d'un delictes de terrorisme (lletra b).

L'apartat 2, preveu que, en el cas que el CAC tingui indicis de la comissió d'alguna d'aquestes conductes, a banda del requeriment de retirada al prestador, així com de l'eventual sanció administrativa, ho ha de traslladar al Ministeri Fiscal o a l'autoritat judicial competent.

En l'àmbit de les plataformes d'intercanvi de vídeos, l'apartat 3 d'aquest article estableix que quan aquestes plataformes tinguin la seva seu a Catalunya, o hi exerceixin principalment la seva activitat (observeu que el precepte trasllada a les plataformes d'intercanvi de vídeos la regulació que preveu la lletra *b* de l'apartat 10 de l'article 2 de la LGCA per al serveis que es presten sobre la base d'una comunicació prèvia), el CAC podrà requerir-ne la retirada en un termini de 24 hores posterior a la notificació, en cas contrari podrà posar en coneixement de l'autoritat que correspongui aquesta circumstància. Així mateix, l'apartat 4 indica que el CAC haurà de fer públiques les actuacions que realitzi en aquest àmbit, mentre que l'apartat 5 defineix l'àmbit d'actuació en el marc d'una eventual cooperació interadministrativa.

Article 13

Drets dels i les professionals dels mitjans de comunicació

Sense observacions

Capítol 3

Drets de la ciutadania envers els mitjans de comunicació

Article 14

Lliure elecció

L'apartat 2 de l'article estableix que tots els prestadors de serveis de comunicació audiovisual han de donar a conèixer amb antelació suficient la seva programació i atorga al CAC la competència perquè elabori una instrucció per fer efectiu aquest dret.

Cal tenir present que la LGCA no imposa cap obligació als prestadors de serveis de comunicació audiovisual d'informar sobre l'oferta de programació, més enllà d'incloure a les guies electròniques de programes informació relativa a la qualificació (apartat 4 de l'article 98) i a les mesures d'accessibilitat dels programes (lletra *h* de l'apartat 1 de l'article 101). Contràriament, l'apartat 2 de l'article 14 de l'APLCA obliga els prestadors que es troben sota els seu àmbit subjectiu a fer pública la seva programació amb "antelació suficient", tot i que no estableix un termini concret. Es pot entendre que aquesta obligació crea greuges entre prestadors, que, de fet, competeixen en un mateix àmbit territorial.

En tot cas, caldria delimitar l'àmbit d'aplicació d'aquesta obligació, si es manté, atès que no és d'aplicació als prestadors de serveis de comunicació a petició.

D'altra banda, l'apartat 3 d'aquest article de l'APLCA, d'acord amb el que estableix l'article 42 de la LGCA, recull les previsions sobre l'obligació dels prestadors de posar a disposició de la ciutadania, almenys, la informació necessària sobre el seu nom i domicili (lletra *a*); dades de contacte (lletra *b*); estructura de la propietat del mitjà (lletra *c*); així com la competència del CAC en relació amb la supervisió del servei. Cal valorar, positivament, la introducció d'aquest apartat 3, pel que fa a l'obligació de transparència dels prestadors de serveis de comunicació audiovisual.

En darrer terme, l'apartat 4 incorpora l'obligació de promoure, per part del CAC i del Govern de la Generalitat, que els operadors disposin, tant de guies electròniques com d'interfícies de programa d'aplicacions amb la finalitat que puguin accedir a aquests recursos en condicions raonables, justes i no discriminatòries.

Article 15

Dret a la veracitat informativa

L'apartat 1 d'aquest article estableix que els poders públics han de vetllar per la veracitat de la informació que es difon a través dels serveis de comunicació audiovisual, d'acord amb el concepte de veracitat que defineix l'apartat 31 de l'article 2 de l'APLCA.

L'apartat 2 estableix que el CAC i el Govern de la Generalitat, en el marc de les seves competències, donaran suport a l'adopció de codis ètics i de conducta en relació amb els sectors professionals implicats, i els atribueix l'adopció de mesures per impulsar l'alfabetització mediàtica en la societat en conjunt i en especial, en l'àmbit de l'ensenyament.

L'obligació que regula aquest article incorpora com a novetat l'encàrrec al Govern de la Generalitat i al Consell de l'Audiovisual de Catalunya d'impulsar l'alfabetització mediàtica per part dels sectors professionals (apartat 2). Tanmateix, al nostre parer, aquest apartat s'hauria d'incloure, per raons de sistemàtica, en l'article 21, que regula l'alfabetització mediàtica.

Article 16

Drets de rectificació i rèplica

Aquest article garanteix els drets de rectificació i rèplica per part dels prestadors de serveis de comunicació audiovisual que ja preveu la llei vigent, si bé ara s'hi estableix que aquests prestadors hauran d'adaptar codis de conducta per garantir-los. No es detalla en què es diferencien tots dos drets, més enllà de les remissions a la legislació sectorial corresponent.

Article 17

Participació ciutadana

Els apartats 1 a 5 d'aquest article preveuen que qualsevol persona física o jurídica es pugui adreçar a l'Administració de la Generalitat o al CAC perquè, en el seus àmbits competencials corresponents, garanteixin el compliment dels principis i les obligacions incloses en aquest avantprojecte, com també els codis de conducta que els prestadors hagin subscrit.

Concretament, l'apartat 5 recull la previsió que ja preveu la lletra *q bis* de l'article 10 de la LCAC, relativa a l'impuls per part del CAC del recurs de mediació com a mètode de gestió de les controvèrsies sorgides entre els prestadors i les persones usuàries.

Article 18

Dret a la informació sobre el sector audiovisual

Els apartats 1 i 2 d'aquest article recullen, amb caràcter general, allò que la normativa en matèria de transparència atorga als ciutadans que, de manera individual, sol·licitin informació al CAC i estableix unes previsions específiques d'informació subjecta a publicitat activa.

L'apartat 3 atribueix al CAC, en l'àmbit de les seves competències, la promoció d'acords per intercanviar informació amb altres autoritats audiovisuals d'altres comunitats autònomes, de l'Estat i d'àmbit europeu que tinguin competències sobre la comunicació audiovisual.

Article 19

Foment de la cultural audiovisual

L'article atorga tant al CAC com a l'Administració de la Generalitat l'observança d'aquesta competència, especialment en l'àmbit educatiu, incloent-hi també les tecnologies de la informació i la comunicació. El foment de la cultura audiovisual ja el recull l'article 124 de la LCA i, per tant, l'APLCA s'hi reitera.

Article 20

Protecció del patrimoni audiovisual català

L'apartat 1 d'aquest article estableix, en els termes que disposa la LCA vigent, l'obligació que tots els prestadors de comunicació audiovisual efectuïn una còpia, en format digital, de tots els seus programes i obres de producció pròpia un cop s'hagin difós, d'acord amb els termes que reglamentàriament s'estableixin; així mateix, l'apartat 2 remarca la necessitat que els prestadors públics digitalitzin el seu patrimoni als efectes de garantir-ne la conservació.

A banda del que s'ha assenyalat en els apartats anteriors, l'apartat 3 disposa que el Govern de la Generalitat ha de promoure les mesures necessàries per a la digitalització del patrimoni audiovisual dels mitjans privats de difusió audiovisual.

Article 21

Alfabetització mediàtica

Els apartats 1 i 2 d'aquest article reiteren, bàsicament, els aspectes assenyalats en l'apartat 2 de l'article 15 d'aquest APLCA en relació amb l'alfabetització mediàtica; això no obstant, l'apartat 3 estableix la necessitat que els prestadors de serveis subjectes a aquesta llei previnguin la desinformació i garanteixin, en les informacions que es difonen, la preferència dels continguts amb base científica.

Així mateix, atès que, segons la definició inclosa en la versió reforçada del Codi de bones pràctiques en matèria de desinformació de la UE del 2022, la desinformació no se circumscriu únicament a continguts vinculats a l'àmbit científic, es proposa complementar la redacció de l'apartat 3 de l'article amb una referència a la necessitat de garantir una informació rigorosa i de qualitat, i a fer ús, si s'escau, dels serveis de verificació de dades.

Cal assenyalar que l'apartat 5 de l'article 10 de la LGCA estableix que l'autoritat audiovisual competent d'àmbit estatal haurà d'elaborar un informe, cada tres anys, amb les mesures impulsades en l'àmbit de l'alfabetització mediàtica i la seva eficàcia, obligació que l'APLCA no preveu per al CAC.

Així mateix, la disposició addicional segona de la LGCA, per la qual es crea el grup d'autoritats de supervisió per als serveis de comunicació audiovisual, estableix (lletra a de l'apartat 3) que una de les competències d'aquest grup serà, entre d'altres, l'intercanvi d'experiències en l'àmbit de l'alfabetització mediàtica.

Capítol 4

Autoregulació i correulació

Article 22

Autoregulació

L'article recull el que estableix l'article 12 de la LGCA i ho trasllada a l'àmbit d'actuació del CAC, a l'efecte de promoure l'autoregulació, tant en l'àmbit dels serveis de comunicació audiovisual com, ara també, en l'àmbit de les plataformes d'intercanvi de vídeos, a l'efecte de l'adopció de codis de conducta.

Article 23

Correulació

De manera similar al que estableix l'article anterior, l'article 23 assenyala que el CAC i l'Administració de la Generalitat de Catalunya, en el marc de les seves competències respectives, fomentaran la correulació, tant en l'àmbit dels serveis de comunicació audiovisual com en de les plataformes d'intercanvi de vídeos, mitjançant convenis de col·laboració o codis de conducta. En relació amb aquests codis de conducta, preveu que el CAC hi pugui intervenir, en cas que no es realitzin els objectius previstos.

Article 24

Codis de conducta

En la línia dels articles anteriors, l'article 24 de l'APLCA inclou els requisits mínims i necessaris que han d'incloure els codis de conducta (apartat 1).

L'apartat 2 estableix que els codis aprovats a Catalunya s'aplicaran sens perjudici dels que tinguin subscrits els prestadors en l'àmbit estatal o de la Unió Europea; així mateix, l'apartat 3 atorga al CAC la competència de vetllar pel compliment dels codis de conducta adoptats i, a aquests efectes, li atorga una potestat d'intervenció en el control dels processos seguits a l'hora d'aplicar-los i d'avaluar-ne el compliment, alhora que li correspon verificar el sistema de finançament. A aquest efecte, el CAC podrà elaborar una Instrucció, en cas que el sistema d'autoregulació no assoleixi els seus objectius.

No obstant aquestes mesures, l'apartat 4 disposa que el CAC pot exigir, tant als prestadors de serveis de comunicació audiovisual com de plataformes d'intercanvi de vídeos, mesures més estrictes un cop hagi verificat que el codi de conducta, o alguna de les seves parts, no hagi resultat prou eficaç.

En aquest sentit, cal assenyalar també que la LGCA, mitjançant l'apartat 3 de l'article 15, disposa que tant els prestadors de serveis de comunicació audiovisual com els serveis d'intercanvi de vídeos que hagin aprovat, subscrit o s'hagin adherit a un codi de conducta, ho hauran de comunicar a l'autoritat audiovisual competent, que n'haurà de verificar la conformitat d'acord amb la normativa vigent i, si no hi troba cap contradicció, en disposarà la publicació.

TÍTOL 2

Presència de la llengua catalana i de l'aranès en els serveis de comunicació audiovisual

Capítol 1

Presència de la llengua catalana i de l'aranès en la programació dels mitjans de comunicació audiovisual de Catalunya

Article 25

Obligacions en relació amb la presència de la llengua catalana i de l'aranès del servei públic de comunicació audiovisual de Catalunya i de les empreses privades prestadores de serveis de comunicació audiovisual amb subjecció al règim de llicència

Aquest article es limita bàsicament a reproduir el que disposa la LCA vigent, però també el que estableix l'article 26 de la Llei 1/1998, de 7 de gener, de política lingüística, i la Instrucció general del Consell de l'Audiovisual de Catalunya sobre la presència de la llengua i la cultura catalanes i de l'aranès en els mitjans de comunicació audiovisual, aprovada mitjançant l'Acord 295/2007, de 19 de desembre, del Ple del Consell, modificada per l'Acord 85/2018, de 12 de setembre.

No obstant això, del redactat d'aquest APLCA se'n desprèn que els serveis de ràdio tenen l'obligació d'emetre en català "com a mínim el cinquanta per cent del temps d'emissió dels programes de producció pròpia i altres serveis que ofereixin siguin en llengua catalana" i que "les condicions del compliment d'aquest mínim les pot concretar el Consell de l'Audiovisual de Catalunya en funció de les característiques de llur audiència".

Vista aquesta redacció, sembla que es redueix significativament l'obligació dels prestadors dels serveis de comunicació de ràdio d'emetre en llengua catalana atès que, tant l'article 86 de la LCA (que remet a la Llei 1/1998, de 7 de gener, de política lingüística), com la Instrucció general del CAC sobre la presència de la llengua i la cultura catalanes i de l'aranès en els mitjans de comunicació audiovisual (apartat 3 de l'article 4 i apartat 1 de l'article 6), com l'esmentada Llei de política lingüística (article 26) estableixen les obligacions següents:

- Televisió privada: un mínim del 50% en llengua catalana sobre el temps de producció pròpia.
- Ràdio privada: un mínim del 50% en llengua catalana sobre el temps d'emissió.

Pel que fa a l'apartat 3 d'aquest article, sobre l'emissió en aranès, el redactat actual repeteix la mateixa situació exposada en l'apartat anterior.

Dit això, pel que fa a la denominació que rep la llengua occitana a l'Aran, llengua pròpia d'aquest territori, es fa palès que, d'acord amb el que estableix l'article 2 de la Llei 35/2010, d'1 d'octubre, de l'occità, aranès a l'Aran, cal adequar també l'apartat 4 de l'article 25 de l'APLCA a la terminologia esmentada, atès que la referència a "l'ús de la llengua catalana o aranesa" no s'ajusta al que estableix la llei esmentada.

Article 26

Obligacions amb relació a la presència de la llengua catalana i de l'aranès en la comunicació audiovisual dels prestadors de serveis a petició i dels sotmesos al règim de comunicació prèvia

L'article 26 de l'APLCA estableix l'obligació que tenen els prestadors de serveis a petició i dels sotmesos al règim de comunicació prèvia d'incorporar al seu catàleg la versió en

expressió original, doblada o subtitulada i audioescrita en llengua catalana o en aranès quan aquestes versions estiguin disponibles.

Més enllà d'aquesta novetat, cal observar que la redacció d'aquest article planteja algun interrogant sobre què significa tenir una "audiència significativa a Catalunya". És a dir, no queda clar si s'està referint a un prestador de serveis d'àmbit català a petició, sotmès a règim de comunicació prèvia, que té una audiència significativa a Catalunya, o bé a prestadors d'àmbit superior que tenen una audiència significativa a Catalunya, als quals sembla voler imposar una obligació d'emissió o de programació en llengua catalana o en aranès.

Si tenim en compte l'àmbit d'aplicació subjectiu que estableix la lletra e de l'article 3 de l'APLCA, els preceptes d'aquesta llei s'apliquen "Als prestadors de serveis de comunicació audiovisual a petició, pel que fa a les obligacions amb relació a la presència de la llengua catalana i de l'aranès establertes en el Títol 2 d'aquesta llei".

Entenem que el concepte "audiència significativa a Catalunya" s'hauria interpretar d'acord amb el que la LGCA entén per *servei de comunicació audiovisual* prestat sobre la base d'una comunicació prèvia davant l'autoritat audiovisual corresponent d'àmbit autonòmic. És a dir, un servei prestat per un prestador que té la seva seu central a Catalunya, les decisions de la qual prenen aquí, sempre que el servei de comunicació audiovisual es dirigeixi majoritàriament als usuaris d'aquest territori per la seva naturalesa, temàtica o idioma dels continguts.

Per tant, considerem que la referència al *servei adreçat majoritàriament al públic de Catalunya* és més adient que el concepte d'*audiència significativa*, atès que el volum d'audiència hauria de ser independent del col·lectiu al qual s'adreça el servei.

Article 27

Mesures de foment, promoció i protecció de l'ús de les llengües catalana i aranesa a les indústries audiovisuals.

Com a reflexió general, advertim que el precepte exclou qualsevol tipus de participació del CAC en l'adopció de les mesures de foment regulades en el seu apartat 2. Fóra desitjable que s'articulés la seva intervenció i participació activa en les diferents línies d'ajut, o si s'escau, que se li atribueixi la gestió de línies d'ajut pròpies per tal d'implementar mesures de foment i promoció de la llengua catalana i l'aranès en la programació dels mitjans de comunicació audiovisual.

Article 28

Foment de l'ús del català i l'aranès a l'entorn digital

En relació amb l'apartat 1 d'aquest article, es reitera l'observació efectuada en l'article 25 de l'APLCA pel que fa a la denominació de l'aranès, i la reflexió feta en l'anterior article 27 pel que fa a la participació del CAC en les línies d'ajuts.

Article 29

Sense observacions

Article 30

Drets lingüístics en relació als sistemes operatius i la utilització d'equips de consum de continguts audiovisuals

Aquest article recull els drets lingüístics de les persones consumidores dels serveis de comunicació audiovisual i dels serveis de plataforma d'intercanvi de vídeos, concretament, pel que fa als sistemes operatius i la utilització d'equips de consum de continguts audiovisuals. Tot i que, certament, l'accés als serveis de comunicació audiovisual mitjançant tecnologies altres que l'espectre radioelèctric requereix de maquinari amb sistemes operatius per al seu funcionament, no s'acaba d'entendre com es trasllada el contingut d'uns drets ja recollits al Codi de Consum de Catalunya a aquest APLCA i, més concretament, al títol relatiu a la presència de la llengua catalana i de l'aranès en els serveis de comunicació audiovisual. D'altra banda, no es fa cap referència en aquest article a les relacions de consum de l'ús de la llengua occitana, aranès a l'Aran.

Article 31
Sense observacions

Capítol 2

Ús de la llengua catalana i promoció de l'obra audiovisual europea

Article 32
Obligacions sobre ús de la llengua catalana i aranesa en la difusió d'obres audiovisuals europees en els serveis lineals de televisió

Aquest article estableix, d'entrada, la subjecció dels prestadors públics i privats de serveis lineals de televisió a les obligacions sobre difusió d'obres audiovisuals europees que disposen les directives de la Unió Europea i la normativa bàsica de l'Estat.

En consonància amb la LGCA, l'APLCA disposa que almenys el 10% del temps total d'emissió s'ha de reservar a obres europees de producció independent. No obstant això, s'observa que, a diferència del que estableix la norma bàsica estatal, no preveu que la meitat d'aquest percentatge haurà d'haver estat produïda en els darrers cinc anys, una exigència que sí que apareix a la Llei 22/2005 (apartat 2 de l'article 87), a la Instrucció general del CAC sobre les obligacions de difusió i finançament d'obres audiovisuals (lletra b de l'apartat 1 de l'article 4), a la LGCA (apartat 3 de l'article 115) i a la DS (article 17).

Així mateix, l'apartat 2 de l'article 32 d'aquest APLCA estableix l'obligació de dedicar un 51% (dins del 51% de reserva del temps anual de difusió a obres audiovisuals europees), com a mínim a obres en català o aranès, a tots els prestadors de serveis de comunicació audiovisual de televisió lineal. En qualsevol cas, es posa de manifest que aquest percentatge no només difereix del triat per als serveis de comunicació audiovisual a petició, tal com es posa de manifest en l'observació efectuada en l'article següent, sinó que el redactat actual estableix que el 51% de l'obra europea ha de ser en català o aranès, una obligació que difereix també del que estableix l'apartat 2 de l'article 87 de la LCA, on el 51% de l'obra europea ha de ser en qualsevol llengua oficial a Catalunya, de la qual un mínim del 50% ha de ser en català.

D'altra banda, convindria que el redactat de l'article establís de manera explícita si l'obligació de difusió d'obres en català o aranès es refereix a la llengua de producció (original) o a la llengua d'emissió.

Article 33

Obligacions en relació a les obres europees en els serveis de comunicació audiovisual a petició

Mitjançant aquest article, l'APLCA estableix una reserva d'almenys el 30% del catàleg dels serveis de comunicació audiovisual a petició a obres audiovisuals europees. Concretament, preveu que almenys el 50% de la reserva sobre l'oferta d'aquests serveis a l'audiència de Catalunya haurà de ser en llengua catalana o en aranès. Per tant, a diferència del que s'ha posat de manifest en el comentari de l'article anterior, se'n preveu un 50%, en lloc d'un 51%. Atesa la divergència observada, entenem que caldria valorar l'equiparació del percentatge en ambdós tipus de serveis.

Com en el cas de l'article 32, la llei hauria de fer constar si l'obligació de difusió d'obres en llengua catalana o aranès que estableix aquest apartat es refereix a la llengua de producció (original) o a la llengua d'emissió.

D'altra banda, ni aquest article 33 ni tampoc el 32 de l'APLCA estableixen obligacions addicionals sobre el finançament anticipat d'obra europea en llengua catalana o aranès per als prestadors subjectes al seu àmbit d'aplicació.

TÍTOL 3

Governança de la comunicació audiovisual de Catalunya

Capítol 1

Disposicions generals

Article 34

Governança de la comunicació audiovisual

Sense observacions

Article 35

Funcions del Parlament de Catalunya

Sense observacions

Article 36

Competències del Govern de la Generalitat

L'apartat g d'aquest article atribueix al Govern la competència per "Fer el seguiment de la prestació dels serveis públics audiovisuals d'àmbit local, de la gestió directa del servei i de la constitució de consorcis, amb ple respecte al principi d'autonomia local". Creiem necessari recordar que el CAC vetlla pel compliment de la normativa aplicable tant en l'àmbit de la comunicació pública com privada; així ho recullen tant els articles 1, 2 i 10 de la LCAC, com els articles 2, 33, 115 i 116, entre d'altres, de la LCA vigent. En aquest sentit, especialment pel que fa a la referència que l'article 36 de l'APLCA efectua a la gestió directa del servei, cal recordar que els prestadors públics de serveis de comunicació audiovisual resten obligats a complir totes les missions de servei públic que

determini el contracte programa i que correspon al CAC informar preceptivament sobre la proposta d'aquest contracte programa abans que s'aprovi.

Així mateix, també en el marc de l'organització i el funcionament del servei públic audiovisual d'àmbit local, el CAC participa en els conflictes que derivin de l'aplicació del reglament d'organització, pel que fa al nomenament dels màxims responsables de la gestió del servei, perquè hi exerceixi la mediació, amb ple respecte de la normativa local.

Per tant, si s'atorga al CAC la potestat de participar en el procés de nomenament dels màxims responsables del servei públic de comunicació audiovisual d'àmbit local, en els termes indicats més amunt; assessorar –a petició d'aquests prestadors– en el procés d'elaboració del reglament d'organització i funcionament del servei; elaborar documents de recomanació en aquesta matèria, com l'aprobat mitjançant l'Acord 160/2013, d'11 de desembre, del Ple del Consell, i, sobretot, vetllar pel compliment de la normativa audiovisual tant en l'àmbit de la comunicació pública com privada, entenem que ha de correspondre també al CAC la competència que la lletra *g* de l'article 36 atribueix al Govern, i per tant, s'ha de situar a l'article 38 d'aquest APLCA.

Article 37

Competències dels ens locals

Sense observacions

Capítol 2

El Consell de l'Audiovisual de Catalunya

Article 38

Competències del Consell de l'Audiovisual de Catalunya

L'APLCA exclou del seu articulat les funcions i potestats del CAC que fins recullen els articles 115, 116 i 117 de la LCA. Per conèixer quines són les seves funcions cal anar a l'apartat segon de la disposició final segona del mateix avantprojecte, la qual introdueix la modificació de l'article 10 de la LCAC, en relació amb les funcions del CAC, i afegeix els articles 10 *bis* i 10 *ter*, sobre potestats administratives i potestat reglamentària.

Centrant-nos exclusivament en la redacció de l'article 38 de l'APLCA, el CAC exerceix les seves funcions, tant pel que fa a la comunicació pública com privada, sobre els prestadors de serveis de comunicació audiovisual que són titulars d'una llicència o bé actuen a l'empara d'una comunicació prèvia. No obstant això, en concordança amb l'àmbit d'aplicació de l'APLCA, entenem que caldria afegir-hi explícitament que l'exercici d'aquestes funcions es duen a terme també sobre els prestadors del servei públic de comunicació audiovisual, no només sobre els titulars de llicència o a l'empara de comunicació prèvia, d'acord amb l'observació efectuada a l'article 36 d'aquest APLCA.

Així mateix, en coherència també amb el que disposa la lletra *c* de l'article 1 de l'APLCA, entenem que l'article 38 hauria d'incloure entre les funcions del CAC la regulació i el control dels serveis de plataforma d'intercanvi de vídeos i els distribuïdors de serveis de comunicació audiovisual, amb el benentès que aquestes funcions es duen a terme en el marc de la normativa bàsica de l'Estat.

En qualsevol cas, aquest Consell vol posar de manifest que en els darrers anys s'ha detectat una clara tendència a escala internacional de fusionar autoritats relacionades amb un únic sector o amb sectors que presenten una relació estreta, passant d'un model

unisectorial a un model de convergència orgànica, material o funcional. La filosofia que es troba en l'existència d'aquests organismes és fonamental a l'hora de vetllar per uns mercats competitius i uns serveis de qualitat, en benefici dels ciutadans. En el cas de Catalunya, la presència de diferents institucions (Govern o Administració de la Generalitat i CAC) que, de manera separada, amb òrgans de govern i mitjans materials, exerceixin o apliquen funcions, procediments, metodologies i coneixements que, per la seva connexió, correspondrien a una sola institució, aconsellen que el model actual hauria d'evolucionar cap a models que s'estan implementant en altres països.

En aquest sentit, el CAC, com a autoritat reguladora independent en l'àmbit de la comunicació audiovisual pública i privada, que vetlla pel compliment de les obligacions que la normativa audiovisual estableix i que atorga les llicències per a la prestació d'aquests serveis, entre altres funcions, hauria d'assumir la totalitat de les competències vinculades, sense disgregar una facultat que és instrumental a l'atorgament de l'habilitació corresponent, i, per tant, consubstancial a l'exercici de les funcions atribuïdes al CAC. Entre aquestes facultats, hi ha la planificació de l'espai radioelèctric, en el marc de la planificació establerta per l'Estat, i l'adopció de les mesures d'inspecció, control i sanció, en relació amb l'ocupació de l'espai radioelèctric per emissions de ràdio i televisió no emparades per cap llicència o amb la difusió d'emissions per altres mitjans sense haver complert amb el deure de comunicació prèvia.

Article 39

Registre de prestadors de serveis de comunicació audiovisual

En primer lloc, s'observa que la regulació d'aquest registre no inclou els prestadors de serveis de plataforma d'intercanvi de vídeos, com tampoc els distribuïdors de serveis de comunicació audiovisual, en línia amb el que disposa la LGCA. En aquest sentit, l'article 39 de la LGCA obliga els prestadors de serveis de plataforma d'intercanvi de vídeos a inscriure's en el registre estatal.

De fet, la LGCA no ha establert la inscripció d'aquests serveis en els registres d'àmbit autonòmic, ni tan sols quan aquests prestadors tinguin la seu central en una comunitat autònoma i el servei es dirigeixi majoritàriament a usuaris establerts en aquest territori, a diferència del que la LGCA mateixa preveu per als serveis de comunicació audiovisual d'àmbit autonòmic. Per tant, a l'hora de determinar el registre al qual s'haurà d'inscriure el prestador, l'Estat ha fet prevaldre un criteri de modalitat tecnològica de la prestació del servei per damunt d'un criteri que tingui en consideració el públic al qual es dirigeix.

D'altra banda, d'acord amb el que disposa l'apartat 3 d'aquest article, la informació que aporten els prestadors de serveis de comunicació audiovisual al Registre ha d'estar actualitzada permanentment. En aquest sentit, cal recordar que l'article 9 de la Instrucció general del Consell de l'Audiovisual de Catalunya per la qual es regula el Registre de prestadors de serveis de comunicació audiovisual de Catalunya, disposa que qualsevol acte o fet que suposi modificar o ampliar alguna de les dades inscrites ha de ser comunicat pel prestador al CAC en el termini d'un mes, a partir del moment en què es produeix l'acte modificatiu. Atesa la importància de comptar amb la informació del Registre actualitzada permanentment, convindria reiterar en aquest article aquesta obligació.

Així mateix, en relació amb el que estableix l'apartat 4 d'aquest article 39, sobre la forma i els requisits que han de contenir les informacions esmentades en l'apartat 3 del mateix article, recordem que aquest Consell ja va aprovar la Instrucció a la qual es fa referència

mitjançant l'Acord 15/2017, de 8 de febrer, del Ple del Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

TÍTOL 4

De l'espai radioelèctric

Article 40

Consideració audiovisual de l'ús de l'espai radioelèctric

L'article 40, que dissenya la planificació i la gestió de l'espai radioelèctric com un element instrumental dels serveis de comunicació audiovisual, manté el mateix redactat que l'article 17 de la LCA vigent, el qual, impugnada la seva constitucionalitat, va ser declarat constitucional pel Tribunal Constitucional (TC) en la Sentència 78/2017, de 22 de juny.

En el seu fonament jurídic sisè, el Tribunal va declarar que la planificació i la gestió de l'espai radioelèctric, per part del Govern de la Generalitat, no contradiuen la distribució competencial en matèria de telecomunicacions i serveis de comunicació, per la seva subordinació a la definició de la política audiovisual de Catalunya (lletra *b* de l'apartat 1 de l'article 146 de l'Estatut d'autonomia), directament vinculada amb la llibertat d'expressió i comunicació reconeguts en l'article 20 de la Constitució espanyola, sempre que es respecti la planificació estatal de l'espai radioelèctric.

Article 41

Planificació de l'espai radioelèctric

La planificació de l'espectre que realitza el Govern de la Generalitat, amb l'informe previ del CAC, que preveu aquest article es manté amb el mateix contingut que l'article 18 de la LCA vigent.

D'altra banda, el nou apartat 4 estableix una reserva de l'espai disponible d'un màxim del vint-i-cinc per cent destinat al servei públic de televisió i d'un màxim del trenta-cinc per cent per al servei públic de ràdio.

Aquesta previsió suposa una novetat rellevant respecte de la LCA que cal entendre com un element definitori de la política audiovisual catalana i, en conseqüència, de conformitat amb la interpretació realitzada pel TC.

Article 42

Objecte i finalitat dels plans tècnics

El contingut d'aquest article (equivalent a l'article 19 de la LCA), amb el títol modificat, ha estat revisat d'acord amb la interpretació feta per la Sentència 78/2017 referida més amunt, que va declarar inconstitucionals diversos aspectes, atès que, per la seva naturalesa, el TC va entendre que constituïen elements subjectes a la planificació estatal. Ens referim a la definició dels sistemes de difusió de senyals (lletra *a* de l'article 19 de la LCA) i a l'atribució de les bandes, els canals, les freqüències, les potències i els emplaçaments (lletra *b* de l'article 19 de la LCA). Aquests articles, declarats inconstitucionals, han estat eliminats de l'APLCA.

Així, d'acord amb la redacció del nou article 42, la finalitat principal dels plans tècnics és singularitzar els àmbits de cobertura a Catalunya, en el marc de l'atribució d'espectre realitzada per l'Estat.

Article 43

Gestió dels plans tècnics

Aquest article, que atribueix la gestió dels plans tècnics a l'Administració de la Generalitat, es manté igual que l'article 20 de la LCA.

Tanmateix, es posa en qüestió si la remissió a l'article 42 és correcta, atès que, al nostre parer, s'ha d'entendre feta a l'article 41 i no al 42.

Article 44

Principis de la planificació i la gestió

L'article 44 manté el principi que recull l'article 21 de la LCA, a l'efecte d'assegurar el màxim rendiment de l'espai radioelèctric per tal de garantir la qualitat dels serveis de comunicació audiovisual, tenint en compte la tecnologia d'emissió emprada.

En la redacció de l'APLCA s'hi introdueix, com a novetat, una habilitació al Govern, per tal que, amb l'informe previ del CAC, pugui reservar les freqüències no ocupades i destinar-les a les emissions de proves del servei públic audiovisual i, si s'escau, a les emissions en règim de reciprocitat, d'acord amb l'apartat 3 de l'article 30, o altres finalitats d'interès públic.

Es valora positivament aquesta novetat que vehicula mesures de racionalització i aprofitament de l'espai audiovisual públic, en l'àmbit de Catalunya.

De la mateixa manera que en el comentari a l'article anterior, al nostre parer, les remissions als articles 42 i apartat 3 de l'article 30 s'han d'entendre fetes als articles 41 i apartat 3 de l'article 31, respectivament.

Article 45

Coordinació i col·laboració en la planificació de l'espai radioelèctric

Com succeeix en el cas de l'article 42, també aquest precepte s'ha revisat en compliment de la STC 78/2017, que va declarar inconstitucional l'apartat 2 de l'article 22 de la LCA (elaboració d'un informe del Govern de la Generalitat relatiu a l'habilitació de bandes, canals i freqüències quan la prestació dels serveis audiovisuals afecti el territori de Catalunya, tenint en compte l'impacte de l'actuació de l'Estat en la preservació del pluralisme lingüístic i cultural).

Es manté, per tant, el primer apartat relatiu a la coordinació en la planificació de l'espectre, en el marc del que estableix la normativa bàsica estatal, amb el mateix contingut que en la LCA, però amb el títol modificat en aquest sentit.

TÍTOL 5

Del servei públic de comunicació audiovisual de Catalunya

Capítol 1

Disposicions generals

Article 46

Definició general i abast del servei públic de comunicació audiovisual

No s'hi aprecien canvis substancials respecte del que disposa l'article 32 de la LCA. No obstant això, es considera adient fer una precisió en relació amb la redacció de l'apartat 3. Així, si bé l'apartat 2 d'aquest article disposa que la prestació del servei públic de comunicació audiovisual de la Generalitat "s'ha de portar" a terme en forma de gestió directa, l'apartat 3 estableix que la prestació del servei públic de comunicació local "es pot dur" a terme en forma de gestió directa pels mateixos ens locals, o pels consorcis o altres instruments associatius o de cooperació que constitueixin. Es considera necessari redactar aquest apartat 3 de manera que exclogui qualsevol interpretació que portés a una gestió altra que la directa.

Article 47

Mandat marc

Aquest article reproduïx el contingut de l'article 30 de la LCA vigent. No obstant això, cal observar que a l'APLCA aquest precepte es troba situat en l'apartat de les disposicions generals del servei públic de comunicació audiovisual de Catalunya. A la LCA vigent, en canvi, el precepte relatiu al mandat marc està situat en el capítol sobre el servei públic audiovisual de competència de la Generalitat.

Atès que el mandat marc és el document normatiu que estableix les línies bàsiques que han d'inspirar l'acció del sistema públic audiovisual català en conjunt, es considera apropiat aquest canvi. La mateixa valoració serveix per a l'article 48 de l'APLCA relatiu al contracte programa.

Article 48

Contracte-programa

Sense observacions

Article 49

Obligacions dels prestadors públics de serveis de comunicació audiovisual

Aquest article reproduïx l'article 25 de la LCA, amb l'única modificació de la lletra e. L'APLCA suprimeix l'obligació sobre la utilització de mecanismes de signatura electrònica reconeguda en les relacions amb el CAC. Les obligacions de relacionar-se electrònicament amb les administracions públiques, així com els aspectes relatius als sistemes d'identificació i signatura electrònica els recull la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques.

L'APLCA introdueix, a la lletra e mateixa, obligacions en matèria de perspectiva i impacte de gènere. Fins ara, l'única referència a la igualtat entre dones i homes que recull la LCA es troba a la lletra h de l'article 26, pel que fa a les missions del servei públic audiovisual de la Generalitat.

Article 50

Col·laboració i cooperació entre els prestadors públics

L'article 50 de l'APLCA preveu la col·laboració i cooperació entre prestadors públics, perquè es puguin establir sinergies, per compartir i difondre els seus continguts respectius, sense limitar-ho únicament als serveis de comunicació audiovisual d'àmbit local.

Segons estableix en el mateix article, aquesta possibilitat requerirà, amb caràcter previ a la posada en marxa, la posada en coneixement del CAC de les seves característiques,

elements i funcionalitats essencials, el qual haurà d'elaborar un informe preceptiu que avaluï l'impacte de la implementació de la iniciativa.

Fins ara, l'única referència a la cooperació la recull l'apartat 2 de l'article 112 de la LCA, limitada al marc de les competències dels municipis, on es preveu que la competència d'aquests en la prestació del servei públic de comunicació audiovisual d'àmbit local es pugui exercir en col·laboració amb altres entitats locals amb l'ús dels instruments associatius i de cooperació que estableix la legislació general.

Com es pot apreciar, la previsió que recull ara l'article 50 de l'APLCA amplia l'abast de la cooperació i la col·laboració en la prestació dels serveis al conjunt de prestadors del servei públic audiovisual de Catalunya.

Capítol 2

El servei públic audiovisual de competència de la Generalitat de Catalunya

Article 51

Les missions de servei públic dels serveis de comunicació audiovisual de competència de la Generalitat

S'hi estableixen les missions principals del servei públic de comunicació audiovisual de competència de la Generalitat, consistent a oferir a tota la ciutadania de Catalunya un conjunt de continguts audiovisuals per a tot tipus de públic, de tots els gèneres, destinats a satisfer llurs necessitats democràtiques, socials, educatives i culturals, garantint de manera particular l'accés a una informació veraç, objectiva i equilibrada, a les més àmplies i diverses expressions socials i culturals, i a una oferta d'entreteniment de qualitat.

No obstant això, es posa de manifest que l'APLCA suprimeix la garantia de rebre aquests continguts audiovisuals sense que calgui l'ús de tecnologies d'accés condicional, com sí que estableix actualment el primer paràgraf de l'article 26 de la LCA.

En relació amb la modificació que efectua l'APLCA, recordem que la Resolució 1125/XII del Parlament de Catalunya, per la qual s'aprova el segon Mandat marc del sistema públic audiovisual per al període 2020-2026, destaca el caràcter transversal, inclusiu i massiu que ha de tenir el servei públic audiovisual; en concret, diu, de manera expressa, que "[...] el mercat audiovisual tendeix cap a models de negoci basats en el pagament i l'accés condicionat, en contraposició al servei públic, que ofereix un servei en obert i d'accés universal [...]". En aquest sentit, cal tenir en consideració l'apartat 2 de l'article 52 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, en virtut del qual els poders públics han de promoure les condicions per garantir l'accés sense discriminacions als serveis audiovisuals. Per aquest motiu, es fa palesa la necessitat de mantenir la referència a l'accés als continguts oferts pels prestadors del servei públic de comunicació audiovisual sense l'ús de tecnologies d'accés condicional.

No es fa cap observació sobre les missions específiques del servei públic de comunicació audiovisual de competència de la Generalitat, més enllà de destacar les novetats següents, respecte de la llei vigent:

- La promoció de la comunicació i la sensibilització sobre l'emergència climàtica, a l'objecte d'incrementar-ne la presència i donar-li més rigor en els diferents espais informatius.

- La promoció de la comunicació i la sensibilització sobre les realitats polítiques i socials dels territoris arreu del món i la incidència que tenen a Catalunya.
- L'increment de la consciència social sobre l'impacte de la pressió estètica en el benestar físic i emocional al llarg de tot el cicle vital de les persones, especialment el de les dones.
- La promoció activa dels drets de les persones lesbianes, gais, bisexuals, trans i intersexuals, incloent-hi la no difusió de continguts que puguin fomentar o justificar l'homofòbia, la bifòbia o la transfòbia.
- La promoció de la presència, la visibilitat i els referents positius de persones que pertanyen a grups afectats per qualsevol motiu de discriminació recollit en el marc legal vigent, per evitar tota forma de discriminació i estigmatització en el tractament de la informació, en els continguts i en la programació, inclosos els missatges comercials i la publicitat.

No obstant això, s'observa que mentre que l'article 51 de la LGCA simplifica la llista de missions de servei públic, l'APLCA la fa encara més extensa que la que recull la LCA.

D'altra banda, la relació de missions que recull són difícils d'englobar dins dels àmbits que estableix el segon Mandat marc del sistema públic audiovisual per al període 2020-2026 aprovat pel Parlament de Catalunya, que estableix una visió del servei públic com a generador de valors (valor democràtic, social, cultural, econòmic i tecnològic), més d'acord amb la línia de conceptualització del servei públic que estan fent organismes europeus com la UER.

D'altra banda, s'observa la presència de dos punts amb la mateixa numeració. Per tant caldria renumerar-ne l'últim, que equivaldria al 4. Pel que fa a aquest darrer, el concepte de "grup polític significatiu" té la seva referència explícita en la Instrucció 1/2015, de 15 de abril, de la Junta Electoral Central, de modificació de la Instrucció 4/2011, de 24 de març, d'interpretació de l'article 66 de la LOREG, sobre la consideració como a grup polític significatiu en els plans de cobertura informativa dels mitjans públics de comunicació (BOE núm. 95, de 21 de abril de 2015). La Instrucció reconeix la condició de grup polític significatiu a aquelles "formacions polítiques concurrents a les eleccions de què es tracti que, malgrat no haver-se presentat a les anteriors equivalents o no haver-hi obtingut representació, posteriorment, en processos electorals recents i en l'àmbit territorial del mitjà de difusió, hagin obtingut un nombre de vots igual o superior al 5% dels vots vàlids emesos".

Si el redactat d'aquest article de l'APLCA es refereix als grups significatius en els mateixos termes que la JEC, determinar el compliment de l'obligació no presenta problemes en el cas dels grups polítics, però en cap cas es podrà establir pel que fa als grups socials o culturals. Amb tot, suposaria fer extensiu un criteri que s'aplica als períodes de campanya electoral a la totalitat de les emissions.

En cas que aquesta no sigui la concepció de grup significatiu a què es refereix la Llei, la determinació del compliment de l'obligació revestirà un alt grau de complexitat per la seva subjectivitat.

En qualsevol cas, aquest punt 4 (erròniament enumerat 3) es pot entendre com a reiteratiu, atès que les obligacions de pluralisme polític i social ja estan incloses a les lletres b i c de l'apartat 3 d'aquest mateix article de l'APLCA.

Article 52

El servei públic audiovisual i l'ús de les noves tecnologies

Pel que fa a l'ús de tecnologies altres que l'espectre radioelèctric, aquest article dona compliment al que disposa el Mandat marc del sistema públic audiovisual per al període 2020-2026, segons el qual el servei públic audiovisual s'ha d'oferir per mitjà de totes les plataformes de distribució, des de la televisió tradicional i els serveis a demanda fins a les plataformes d'intercanvi de vídeos, les xarxes socials, les retransmissions en línia, les plataformes de difusió en directe i qualsevol altre sistema o plataforma que sorgeixi en el futur.

Article 53

Garantia de la presència del servei públic de comunicació audiovisual en els diversos sistemes de distribució

Aquest article equival a l'article 28 de la LCA, sense que s'observin modificacions en el redactat que es proposa.

Article 54

Principis d'organització i funcionament de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals

Sense observacions

Article 55

El finançament de la prestació del servei públic de comunicació audiovisual de la Generalitat

No es fan observacions sobre el finançament de la prestació del servei públic de comunicació audiovisual de la Generalitat que estableix aquest article, idèntic a l'article 31 de la LCA, més enllà de destacar-ne una única novetat. En concret, l'apartat 2 disposa que, abans que s'aprovi el contracte programa, el CAC n'haurà d'informar preceptivament del contingut –com fins ara–, si bé afegeix que ho farà, especialment, sobre el compliment de les normes relatives a la igualtat de gènere i la igualtat de tracte i no-discriminació. Aquesta inclusió comporta el trasllat a l'àmbit audiovisual de les previsions que estableix l'apartat 3 de l'article 25 de la Llei 17/2015, de 21 de juliol, d'igualtat efectiva de dones i homes.

Capítol 3

El servei públic audiovisual d'àmbit local

Article 56

Definició, abast i forma de gestió del servei públic de comunicació audiovisual d'àmbit local

Aquest article presenta una redacció gairebé idèntica a la de l'article 32 de la llei vigent. No obstant això, s'hi ha afegit la lletra e a l'apartat 5. Concretament, estableix que la prestació del servei públic de televisió d'àmbit local ha de disposar de l'autorització del CAC per a les emissions de televisió en cadena de fins a un màxim del 35% del temps total de programació setmanal, en atenció a les característiques de proximitat territorial, culturals o socials.

Així mateix, disposa que aquests percentatges no es poden concentrar en cap cas en l'horari de 21 a 24 hores, i no es considera emissió en cadena l'emissió de programes

coproduïts o produïts de forma sindicada. Igualment, el percentatge de sindicació mínima per a l'aplicació d'aquest supòsit és del 12% del total del projecte.

Pel que fa a la previsió del 35%, cal advertir, però, que l'article 36 de la LGCA no inclou la possibilitat d'autoritzar un increment de les emissions de televisió en cadena amb la sol·licitud prèvia dels prestadors, aspecte que cal tenir en consideració, atès el caràcter bàsic de la norma estatal.

Dit això, a l'apartat 1 s'hi detecta un error en la referència a l'apartat 3 de l'article 50, que hauria de ser a l'apartat 3 de l'article 51.

Així mateix, es reitera la necessitat d'adequar les missions de servei públic d'acord amb la nova visió plantejada en el segon Mandat marc del sistema públic audiovisual per al període 2020-2026, aprovat pel Parlament de Catalunya i, d'altra banda, cal valorar la possibilitat d'adaptar-les a la capacitat i les dimensions dels prestadors de serveis d'àmbit local.

Article 57

Principis d'organització i funcionament del servei públic audiovisual d'àmbit local

Es manté el model d'organització i funcionament del servei públic audiovisual d'àmbit local vigent actualment. Aquest disseny es continua fonamentant en l'existència de dues instàncies diferenciades: el titular del servei i l'òrgan gestor que permeti l'autonomia de la gestió directa i quotidiana de les emissions de servei públic respecte dels òrgans de govern corresponents.

El model parteix de l'existència d'un reglament d'organització i funcionament del servei, el nomenament dels màxims responsables i la creació d'un consell de naturalesa consultiva i assessora en què, d'acord amb el contracte programa i el que estableixi el reglament d'organització i funcionament, es garanteixi la participació dels grups socials i polítics més representatius dins del territori corresponent, així com de les entitats sense ànim de lucre del mateix territori.

En aquest punt, atesa l'experiència del CAC en l'assessorament i l'anàlisi dels reglaments aportats per diferents prestadors locals previs a la posada en funcionament del servei, considerem oportú fer l'observació següent:

Des del CAC s'ha orientat diferents ajuntaments a implementar aquest model. De fet, arran de les nombroses consultes i problemàtiques exposades pels consistoris dels municipis més petits, especialment pel que fa als serveis de ràdio, aquest Consell va aprovar, mitjançant l'Acord 160/2013, d'11 de desembre, les Recomanacions en matèria d'organització i funcionament dels serveis públics audiovisuals d'àmbit local.

Certament, si bé aquest document de Recomanacions ha ajudat a implantar el model que preveu la LCA, l'APLCA no preveu un model d'organització i funcionament adaptat a les necessitats i les característiques de municipis petits o amb poca població, on l'organització per a la prestació del servei, l'establiment d'un consell de naturalesa consultiva i assessora o bé la participació individual de persones del municipi en la gestió de la ràdio comporten, sovint, un encaix complex en el model que preveu la LCA.

Article 58

El finançament del servei públic de comunicació audiovisual d'àmbit local

Sense observacions

TÍTOL 6

De l'ordenació de la prestació de serveis de comunicació audiovisual per part de subjectes privats

S'observa que el redactat del títol engloba la totalitat dels prestadors de serveis de comunicació audiovisual, sense diferenciar entre serveis de ràdio i de televisió. No obstant això, a l'articulat hi ha supòsits que haurien de fer referència únicament a una de les dues tipologies de prestadors. En els supòsits que correspongui, caldria que constés la referència expressa al mitjà que regula.

Capítol 1

Règim de la llicència per a prestar serveis de comunicació audiovisual mitjançant l'ús de l'espectre radioelèctric

Amb caràcter general, cal advertir que aquest capítol regula de nou, de conformitat amb el que estableix la LGCA (l'anterior i la vigent), aquells preceptes que van quedar sense contingut en ser declarats inconstitucionals arran de la STC 78/2017, de 22 de juny, especialment en allò que fa referència a la vigència, la renovació i la transmissió de les llicències.

Cal observar, així mateix, que el capítol efectua una reordenació del règim general de la llicència; d'una banda, reagrupa alguns articles i, de l'altra, detalla i amplia el contingut de determinats preceptes, i en facilita, en conjunt, la comprensió i l'aplicació. No obstant això, cal efectuar determinades consideracions al seu articulat.

Article 59

Llicència per a prestar serveis de comunicació audiovisual

Aquest article unifica els articles 46 i 47 de la LCA. L'apartat 3 vincula l'atorgament de la llicència no a cadascun dels canals digitals que integren el canal múltiple, sinó a tot el canal múltiple. En aquest sentit, caldria clarificar la redacció d'aquest apartat 3, atès que l'objecte de la llicència és el canal digital (o freqüència, en el cas d'un servei de radiodifusió sonora). I això sens perjudici que, si s'escau, una llicència pugui abastar la totalitat del canal múltiple.

S'observa, així mateix, una reiteració entre el que estableix el darrer punt de l'apartat 3 amb l'apartat 4 del mateix article. Cal suprimir una de les dues redaccions.

Article 60

Procediment d'adjudicació de la llicència

Aquest article unifica i simplifica les previsions que recullen els articles 49, 50 i 51 de la LCA.

L'apartat d reproduueix, parcialment, la redacció de l'article 51 de la LCA. Cal insistir en la necessitat de clarificar el darrer punt d'aquest apartat en relació amb les condicions "acceptables en termes de competència".

D'altra banda, a l'apartat 2 del mateix precepte, s'hi observa una modificació terminològica (*Instrucció* en lloc de *Reglament*) que es valora positivament, atès que la

potestat reglamentària del CAC es defineix amb el terme *Instrucció*, la qual cosa suposa unificar la nomenclatura emprada a la llei. Ara bé, el contingut amb caràcter de mínim que, d'acord amb aquest apartat ha de regular la Instrucció, resulta clarament insuficient. Caldria completar o, si s'escau, mantenir el contingut de l'article 51 vigent de la LCA.

Article 61

Criteris d'adjudicació de la llicència

Cal advertir que el contingut del que estableixen les lletres *a* i *f* sembla repetitiu, per la qual cosa resulta oportú suprimir un dels dos punts.

D'altra banda, cal assenyalar que els criteris d'adjudicació que estableix l'article 61 de l'APLCA amplien els que fixa l'article 52 vigent de la LCA. Es valora positivament el fet d'incloure el foment i la promoció de l'educació en els continguts que es difonguin (lletra *f*) i les mesures per garantir el compliment de les previsions relatives a la perspectiva de gènere i a la igualtat de tracte i no-discriminació, tant pel que fa a l'organització del prestador com dels continguts i la programació, en el marc de les previsions de la LGCA (article 6).

Article 62

Contingut de la llicència

Es detecta una certa manca de correspondència respecte de l'article 61 pel que fa als conceptes inclosos i al llenguatge utilitzat. Per exemple, la lletra *a* de l'article 61 fa servir l'expressió "educació audiovisual", mentre que la lletra *m* de l'article 62 s'opta per "alfabetització mediàtica". D'altra banda, la lletra *b* de l'article 61 inclou com a criteri l'emissió de "continguts informatius i d'actualitat relacionats amb l'àrea de cobertura", un concepte que no apareix a l'article 62. Igualment, diverses lletres de l'article 62 (*d*, *g*, *h*, *i*, *k*) incideixen sobre les modalitats de producció (pròpia) i d'emissió (redifusions, cadena, desconexions, senyalització), uns aspectes que no inclou l'article 61.

Tot i que aquestes diferències ja es donen a la LCA, semblaria adequat que, com a mínim, tots els criteris d'adjudicació de la llicència tinguessin la seva correlació en l'article 62 de l'APLCA.

Així mateix, vista la redacció del precepte, es reitera la conveniència de diferenciar els continguts de la llicència en funció de la tipologia del servei del comunicació audiovisual (servei de ràdio o de televisió). Així, per exemple, sense concretar el mitjà, del contingut que es desprèn de la lletra *k* del seu apartat 1, semblaria que un servei de radiodifusió sonora hauria de senyalitzar la programació. I el mateix cal afegir respecte de la lletra *n* següent, de la qual cosa es pot desprendre que un servei de radiodifusió sonora hauria de reservar temps a obres europees.

Article 63

Obligacions dels titulars de la llicència

Les obligacions que estableix l'article reproduïen, de manera molt similar, el contingut de l'article 54 vigent de la LCA.

Tanmateix, resultaria oportú concretar l'abast de l'obligació de prestar el servei amb continuïtat a què es refereix l'apartat 1, tenint en compte que la suspensió del servei pot implicar la revocació de la llicència. En aquest sentit, es proposa establir, de manera expressa i llevat que es tracti d'un cas de força major degudament justificat, en quins terminis es consideraria interrompuda la prestació del servei. Per exemple, quan se

suspenguin les emissions durant més de quinze dies consecutius en un període de tres mesos o més de vint dies no consecutius en aquest mateix període. En concret, aquest és el termini de suspensió que recullen les darreres bases per a l'atorgament de llicències per a la prestació de serveis de radiodifusió i de televisió local.

D'altra banda, es proposa modificar el redactat de la lletra e i substituir-lo per un text més inclusiu, com ara "abonar les taxes gestionades pel Consell relacionades amb les seves activitats administratives en relació amb els prestadors de serveis de comunicació audiovisual i amb les actuacions de control i d'inspecció respecte de les activitats de prestació dels serveis de comunicació audiovisual".

Article 64

Vigència i renovació de la llicència

L'article 64 adapta el règim de vigència i renovació de les llicències –que havia estat declarat inconstitucional per la STC 78/2017, de 22 de juny– al que disposa la LGCA. En concret, estableix una durada de quinze anys i supera els deu anys que preveu l'article 55 de la LCA, i elimina el requisit d'haver de sol·licitar la renovació amb una antelació de tres mesos (previsió també declarada inconstitucional per la mateixa sentència), atès que la norma bàsica parteix de la renovació automàtica, llevat dels supòsits previstos en la mateixa norma.

Article 65

La transmissibilitat de la llicència

El redactat del precepte reproduïx el mateix contingut que el correlatiu de la LGCA. No obstant això, resulta necessari modificar el títol d'aquest article 65 i substituir-lo pel de "negocis jurídics sobre llicències per a la prestació de serveis de comunicació audiovisual", atès que la transmissió és només una modalitat o tipus en el marc dels negocis jurídics.

Article 66

Revisió de la llicència

Aquest article es correspon amb l'article 57 vigent de la LCA, amb diferències importants, atès que redueix, considerablement, els supòsits de revisió de les llicències, i els limita a la modificació de les condicions de la utilització del domini públic radioelèctric, que correspondrà al Govern de la Generalitat, a proposta del CAC.

La modificació s'ajusta al contingut (no a la terminologia) de l'article 30 de la LGCA que duu per títol "modificació de les condicions de la llicència". Això no obstant, respectant-ne el contingut bàsic (i mínim), considerem indispensable mantenir la resta de supòsits que preveu l'article 57 de la LCA, atès que les circumstàncies que afecten la programació són consubstancials a la prestació del servei de comunicació audiovisual, essencialment dinàmic, en el marc d'un context tecnològic, econòmic i social en evolució constant.

Article 67

Extinció de la llicència

L'apartat 2 del nou article 67 desenvolupa, a diferència del seu equivalent de la LCA (article 58), les causes de revocació de la llicència, que, d'acord amb l'apartat 1 de l'article 67 mateix, és una de les causes per la qual la llicència pot ser extingida.

A banda de valorar positivament, a efectes de seguretat jurídica, aquest desenvolupament, es proposa afegir-hi, com a causa de revocació, i en coherència a les observacions a l'article 63 que hem realitzat més amunt, l'incompliment de l'obligació de garantir la continuïtat del servei d'acord amb el que estableix l'article 63.

Capítol 2

Règim per a prestar els serveis de comunicació audiovisual mitjançant tecnologies altres que l'espectre radioelèctric

Article 68

Comunicació prèvia

L'article 68 de l'APLCA reproduïx essencialment els preceptes fins ara recollits en els articles 60 i 62 de la LCA. Cal assenyalar que l'article 64 de la LCA, que regula el contingut de la comunicació prèvia, és objecte de supressió a l'APLCA, per la qual cosa el contingut de la declaració formal, ara anomenada *model de comunicació prèvia*, vindria determinat per la Instrucció del CAC.

En aquest sentit, l'apartat 3 de l'article 68 de l'APLCA disposa que el CAC ha d'establir, mitjançant instrucció, el contingut mínim que han d'incloure les comunicacions prèvies i ha de publicar un model de comunicació prèvia que ha de ser fàcilment accessible. A aquest efecte, cal recordar que aquest Consell va aprovar, mitjançant l'Acord 65/2012, de 26 d'abril, del Ple, la Instrucció general sobre les condicions i el procediment de la comunicació prèvia per a la prestació de serveis de comunicació audiovisual mitjançant tecnologies altres que l'espectre radioelèctric.

En qualsevol cas, ha desaparegut el contingut mínim que ha de tenir una comunicació prèvia i, malgrat que la Instrucció el reproduïx i el desenvolupa, caldria que l'APLCA l'incorporés novament.

Dit això, cal posar de manifest que, d'acord amb el que estableix la LGCA, el servei de comunicació audiovisual autonòmic inclou aquell que es presta sobre la base d'una comunicació prèvia davant l'autoritat audiovisual competent d'àmbit autonòmic, sempre que es compleixin de manera simultània dues condicions: d'una banda, que el prestador tingui la seu central en una comunitat autònoma i les decisions editorials sobre el servei de comunicació audiovisual es prenguin en aquella comunitat autònoma; i, de l'altra, que aquest servei es dirigeixi majoritàriament a usuaris establerts a la comunitat autònoma esmentada, per la naturalesa, la temàtica o l'idioma dels continguts audiovisuals que s'emetin a través d'aquest servei.

Observem, així mateix, la supressió del contingut de l'apartat 2 de l'article 61 vigent de la LCA, relatiu a la inscripció de la declaració de la comunicació prèvia en el Registre de prestadors de serveis de comunicació audiovisual i al termini en què aquesta inscripció ha de tenir lloc. A aquests efectes, si bé la inscripció dels prestadors de serveis de comunicació audiovisual en el registre corresponent la regula l'apartat 2 de l'article 39 de l'APLCA, no considerem sobrer reiterar-ho en aquest article 68.

Pel que fa a la supressió del termini per poder iniciar la prestació del servei si en el termini d'un mes, després de la comunicació, l'autoritat audiovisual no s'hi pronuncia en contra, cal manifestar que aquesta supressió s'adequa al que estableix l'apartat 2 de l'article 18 de la LGCA, que permet al prestador del servei de comunicació audiovisual, en aquest cas de televisió, iniciar l'activitat des del moment en què en presenti la comunicació, de conformitat amb l'apartat 3 de l'article 69 de la Llei 39/2015, d'1

d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques (LPAC), sens perjudici de les facultats de comprovació, control i inspecció.

D'altra banda, s'observa que el règim per prestar els serveis de comunicació audiovisual mitjançant tecnologies altres que l'espectre radioelèctric es continua situant en el títol de l'APLCA sobre l'ordenació de la prestació de serveis de comunicació audiovisual per part de subjectes privats. Aquest règim exclou, per tant, els subjectes públics de l'obligatorietat de realitzar la comunicació prèvia.

Per tant, els prestadors del servei públic de comunicació audiovisual d'àmbit nacional i local que emeten els seus continguts mitjançant tecnologies altres que l'espectre radioelèctric continuen restant subjectes al que disposa la Instrucció general del CAC sobre les condicions i el procediment de la comunicació prèvia per a la prestació de serveis de comunicació audiovisual mitjançant tecnologies altres que l'espectre radioelèctric. Concretament, la disposició addicional primera de la Instrucció estableix que els prestadors públics del servei de ràdio i televisió han d'indicar en els contractes programa respectius la informació que inclouen les lletres e i k de l'apartat 1 de l'article 5 de la Instrucció general del CAC.

Cal advertir, però, que són cada vegada més els prestadors del servei públic de comunicació audiovisual que emeten els seus continguts mitjançant tecnologies altres que l'espectre radioelèctric, sovint, de manera exclusiva. Si a aquesta circumstància hi afegim que el model d'organització i de funcionament que preveu la LCA no sempre és implementat per aquests prestadors de manera correcta, es fa palesa la dificultat de vetllar pel compliment de la normativa audiovisual, especialment en matèria de control dels continguts, en aquesta modalitat. En aquest sentit, es considera oportú plantejar la possibilitat d'estendre la comunicació prèvia als serveis públics de comunicació audiovisual que prestin serveis de comunicació audiovisual únicament mitjançant tecnologies altres que l'espectre radioelèctric, amb la finalitat que aquesta comunicació permeti al CAC i a la ciutadania en general conèixer l'existència i les característiques d'aquest tipus de serveis.

Article 69

Comunicació prèvia sense efecte

Aquest article estableix que la comunicació prèvia no tingui cap efecte en determinats supòsits, fet que significa una novetat respecte de la LCA, en consonància amb el que va establir la LGCA anterior i, més encara, amb el que estableix l'article 19 de la LGCA vigent.

En qualsevol cas, la concurrència de qualsevol de les circumstàncies que preveu l'apartat 1 d'aquest article es podrà declarar per resolució del CAC, en el termini de tres mesos des que es va realitzar la comunicació prèvia, així com la impossibilitat d'instar un nou procediment amb el mateix objecte.

Article 70

Pèrdua de la validesa de la comunicació prèvia

Aquest article enumera els supòsits en què la comunicació prèvia perd la validesa. Com succeeix amb l'article 69 de l'APLCA, es reproduïx el contingut que preveu la LGCA, amb l'únic afegit del que disposa la lletra e, relativa a la falsedat, inexactitud o omissió de caràcter essencial en la informació aportada amb la comunicació.

Tot i que es permet al prestador del servei iniciar l'activitat des del moment en què en presenti la comunicació, el supòsit indicat comporta la pèrdua de la validesa de la

comunicació prèvia, la qual s'ha d'acordar per resolució del CAC, mitjançant el procediment que s'estableixi per instrucció.

Capítol 3

Control de les concentracions en la comunicació audiovisual

Aquest capítol, que es correspon al que la LCA anomena com a “Garantia del pluralisme i control de les concentracions en la comunicació audiovisual”, ha reduït el seu articulat exclusivament al “control de les concentracions” i n'ha deixat fora la garantia del pluralisme. De nou, resulta necessari que s'hi inclogui, encara que la regulació es limiti a efectuar una remissió al que estableix la norma bàsica, en els diferents supòsits que estableix.

D'altra banda, la definició de *control d'un mitjà de comunicació* que s'efectua en l'apartat 6 de l'article 2 de l'APLCA –seria desitjable que s'inclogués, com a mínim, també en aquest precepte– modifica de manera significativa el que estableix la lletra *b* de l'article 39 de la LCA i elimina, com un dels factors susceptibles d'afectar el pluralisme, “la possessió de més del 50% del capital social del mitjà de comunicació”, tenint en compte, en canvi, percentatges de participació molt inferiors de capital. Cal advertir que aquesta nova definició s'aparta dels criteris que estableix l'article 42 del Codi de comerç per determinar el control d'una societat, per la qual cosa, convé mantenir el redactat vigent i suprimir la nova definició de l'apartat 6 de l'article 2 de l'APLCA.

Article 71

Modificació de l'estructura accionarial o empresarial dels prestadors de serveis de comunicació audiovisual

Aquest article es correspon amb l'article 41 de la LCA.

Cal aclarir la redacció de la lletra *b* de l'apartat 1 de l'article 71, tot proposant la redacció següent: “Durant els tres primers anys a comptar de l'adjudicació, la persona titular no pot fer modificacions en la composició accionarial que comportin un canvi substancial que afecti el control de l'entitat corresponent.”

Article 72

Operadors amb posició d'influència dominant

Aquest article unifica els articles 42 i 43 de la LCA i atribueix al CAC, igual com fa la LCA, apreciar l'existència d'una posició d'influència dominant en una àrea de difusió determinada i adoptar les mesures correctores escaients.

Ara bé, cal relacionar aquest article amb l'apartat 15 de l'article 2 de l'APLCA, que defineix què s'entén per *posició de domini o influència dominant*, i que manté idèntica redacció que la que estableix l'article 43 actual de la LCA.

Cal dir que l'efectivitat d'aquest precepte s'ha demostrat inaplicable, atès que el 25% és un límit excessivament ampli a l'efecte d'apreciar una eventual posició d'influència dominant en l'àrea de difusió corresponent. I cal afegir també que el CAC no ha desplegat el contingut de l'apartat 2 de l'article 43 de la LCA, que ja preveu la possibilitat de basar-se en un percentatge inferior (al 25%) com a criteri per a determinar l'existència d'una posició d'influència dominant en una àrea de difusió determinada (o en un dels mercats connexos). Aquesta darrera previsió és força més realista que la que preveu l'apartat 2 d'aquest article 72, que incorpora l'obligació de renovar, cada dos anys, els límits i els criteris per apreciar l'existència d'una posició d'influència dominant.

En aquest sentit, cal proposar mantenir la redacció vigent (apartat 2 de l'article 43) i suprimir el nou apartat 2 de l'article 72 de l'APLCA.

Article 73

Definició de mercats rellevants

Es correspon amb l'article 44 de la LCA. Els mercats de rellevància relatius al sector de la comunicació audiovisual i al seu àmbit geogràfic podrien, si s'escau, incidir en la prestació d'un servei de comunicació audiovisual. Això no obstant, aquesta eventualitat no es pot traduir en una actuació del CAC, davant la impossibilitat d'aplicar normativa sectorial en àmbits en els quals no ostenta cap tipus de competència. Per tant, caldria suprimir-lo.

Capítol 4

Obligacions dels distribuïdors dels serveis de comunicació audiovisual

Articles 74 a 76

No es fan observacions en aquests articles, més enllà de destacar que l'article 76 de l'APLCA estableix els preceptes relatius a la reserva d'espai a programadors independents i serveis de comunicació audiovisuals sense ànim de lucre, fins ara recollits de manera diferenciada en els articles 67 i 70 de la LCA.

Capítol 5

Dels serveis de comunicació audiovisual comunitaris sense ànim de lucre

En relació amb la prestació dels serveis de comunicació audiovisual comunitaris sense ànim de lucre, cal tenir en compte, com a qüestió prèvia, que la nova LGCA estableix les condicions, amb caràcter bàsic, per a la prestació d'aquests serveis: l'article 49, pel que fa als serveis televisius per ones hertzianes terrestres, i l'article 81, per als serveis de radiodifusió sonora per ones hertzianes terrestres.

Així, l'àmbit de cobertura ha de ser local o inferior i, pel que fa a la prestació:

- a) requereix l'obtenció de llicència atorgada per l'autoritat autonòmica competent en el marc de la planificació d'espectre radioelèctric realitzada per l'Estat, el qual reservarà una part del domini públic radioelèctric;
- b) no pot emetre publicitat (llevat la que tingui per objecte promocionar béns i serveis desenvolupats per subjectes establerts en l'àmbit de cobertura del servei i anuncis de servei públic o de caràcter benèfic);
- c) la llicència no pot ser objecte de cap negoci jurídic, i
- d) s'extingeix per les mateixes causes que les llicències per prestar el servei de comunicació audiovisual mitjançant ones hertzianes terrestres per subjectes privats.

D'acord amb l'apartat 2 de l'article 49, les comunitats autònomes podran desenvolupar la regulació d'aquesta modalitat de prestació del servei quant als requisits de prestació i activitat. Malgrat que no es digui de manera expressa, sembla que aquesta mateixa disposició seria aplicable al serveis comunitaris de ràdio a què es refereix l'article 81.

L'APLCA desenvolupa el règim legal aplicable a la prestació d'aquests serveis, les condicions d'accés, el procediment d'atorgament dels títols habilitants, les obligacions d'aquests prestadors i aspectes relatius al control financer, i els concreta amb molt més detall respecte de la legislació vigent.

Al nostre parer, aquest desenvolupament era necessari i es valora positivament, atesa la situació d'inseguretat jurídica en què es troben, en l'actualitat, aquests prestadors de serveis de comunicació audiovisual.

Article 77

Condicions per a l'accés a la prestació de serveis de comunicació audiovisual comunitaris sense ànim de lucre

Aquests serveis es configuren amb la finalitat de donar resposta a les necessitats socials, culturals i de comunicació específiques d'una comunitat o grup social determinat i fomentar la participació ciutadana i la vertebració del teixit associatiu en l'àmbit més proper a la ciutadania, mitjançant l'emissió de continguts en obert i sense cap mena de comunicació comercial audiovisual (apartat 1).

Com ja preveu la LCA, la prestació d'aquests serveis gaudeix d'una reserva d'espai que correspon, d'una banda, als plans tècnics elaborats i aprovats per la Generalitat, de conformitat amb les determinacions establertes per l'Estat, i de l'altra, a l'obligació de reserva d'un 5% de l'oferta de serveis dels distribuïdors (apartat 2).

Els apartats 3 i 4 són nous: estableixen el requisit que aquests prestadors tinguin atribuïda la condició d'entitat sense ànim de lucre per la normativa vigent (exclusivament o parcial quant a una part de les seves activitats) i la necessitat, entenem, de garantir la independència de la línia editorial, és a dir, en la selecció dels continguts, respecte de qualsevol partit polític o organització de caràcter filosòfic o religiós, així com d'entitats privades amb ànim de lucre. No obstant això, el redactat d'aquest darrer apartat resulta confós, especialment pel que fa a les organitzacions de caràcter filosòfic o religiós. En aquest sentit, caldria clarificar l'abast d'aquesta limitació, atès que la prohibició podria donar lloc a interpretacions restrictives en l'exercici de drets fonamentals.

Article 78

Llicència i comunicació prèvia per a la prestació de serveis de comunicació audiovisual comunitaris sense ànim de lucre

Al nostre parer, caldria adaptar el contingut de la llicència a la tipologia d'aquests serveis de comunicació. Així, algunes de les variables que especifica l'article 62 sembla que no haurien de ser aplicables, com ara les que es refereixen a la contribució al desenvolupament de la indústria audiovisual o les condicions de desconexió.

Article 79

Obligacions dels prestadors de serveis de comunicació audiovisual comunitari sense ànim de lucre

L'apartat 1 de l'article 79 determina les obligacions específiques exigibles als prestadors sense ànim de lucre, de manera semblant a la LCA: l'emissió ha de ser necessàriament en obert i no pot contenir cap forma de comunicació comercial, a excepció dels anuncis de servei públic o caràcter benèfic i la menció o la difusió gratuïta de les activitats d'economia social i del tercer sector. També s'hi pot incloure la difusió de l'activitat de les persones o entitats col·laborades amb el prestador del servei, en concepte de mecenatge o patrocini.

Considerem que caldria eliminar el terme *explícita* per referir-se al tipus de promoció de productes o serveis prohibida a la programació d'aquests prestadors, atès que es presta a confusió sobre si hi hauria alguna forma de promoció permesa sempre que no s'explicités.

Així mateix, entenem que caldria modificar la redacció del precepte d'acord amb la proposta següent, ja que es considera permesa la difusió de tots els continguts relacionats i no de manera alternativa, com es pot desprendre de la redacció proposada a l'APLCA:

“A aquests efectes, no es consideren com a publicitat els anuncis de servei públic i de caràcter benèfic, ni tampoc la simple menció i la difusió gratuïta de les activitats del titular del servei i d'altres entitats d'economia social i del tercer sector. La programació pot incloure la difusió de l'activitat d'aquelles persones i entitats que col·laboren amb l'entitat prestadora del servei en concepte de mecenatge i patrocini, sempre que això no impliqui una promoció de productes o serveis que hi estiguin vinculats”.

Els apartats 2 i 3 estableixen, com a novetat, un règim d'obligacions de fiscalització financera, concretament, la justificació davant el CAC de la procedència dels seus fons i el desglossament de despeses i ingressos (apartat 2) i l'acreditació del pagament dels drets, els cànons o les taxes que es derivin de la seva activitat (apartat 3).

La necessitat de justificació que conté l'apartat 2 respon, òbviament, a la necessitat d'efectuar un control econòmic i financer d'aquests serveis. Una qüestió diferent és que la fiscalització d'aquests serveis hagi de correspondre al CAC, atès que no forma part de les seves funcions el control del règim de les societats, amb caràcter general, ni d'aquestes entitats, amb caràcter particular.

En qualsevol cas, cal plantejar la conveniència de concretar la periodicitat d'aquesta obligació i també d'establir un límit quantitatiu de les despeses, que podria ser superior al límit fixat, si el CAC ho autoritzés i amb la sol·licitud prèvia i la justificació de l'entitat prestadora. Cal recordar, en aquest sentit, que l'apartat 6 de l'article 32 de l'anterior LGCA preveia que “[...] Llevat d'autorització expressa de l'autoritat audiovisual les seves despeses d'explotació anuals no poden ser superiors a 100.000 euros en el cas dels serveis de comunicació audiovisual televisiva i de 50.000 euros en el cas dels serveis de comunicació audiovisual radiofònica”.

Finalment, caldria especificar que l'acreditació de l'apartat 3 s'haurà de fer davant del CAC, amb el benentès que aquesta previsió sí que forma part de la funció fiscalitzadora atribuïda a aquest Consell.

Article 80

Serveis de comunicació audiovisual de centres educatius i altres assimilats als serveis comunitaris sense ànim de lucre

Es valora positivament la introducció d'aquesta redacció que habilita el CAC a autoritzar a les universitats catalanes i centres docents no universitaris a prestar serveis de comunicació audiovisual per a l'emissió en obert de canals temàtics educatius i de divulgació cultural, així com també a centres penitenciaris i, amb caràcter obert, a qualssevol altres que siguin d'interès per a la ciutadania.

Cal tenir en compte que les institucions comunitàries i europees, com ara el Parlament Europeu en la seva Resolució de 25 de setembre de 2008, reiteren el paper significatiu dels mitjans comunitaris (que també son anomenats sovint del “tercer sector”) en els programes de formació, amb la participació d'organitzacions externes, incloses les

universitats i els membres no qualificats de la comunitat a la qual es dirigeixen els seus serveis, com a valuosos centres d'experiència laboral que actuen com a catalitzadors de la creativitat local i com a font de notícies i d'informació locals. La bona qualitat dels mitjans del tercer sector de la comunicació és essencial per desenvolupar-ne el potencial i sense els recursos adequats de finançament no es pot donar la qualitat esmentada.

Així mateix, el Parlament Europeu considera que els mitjans del tercer sector contribueixen a aconseguir l'objectiu de millorar l'alfabetització mediàtica de la ciutadania, mitjançant la participació directa en la creació i la difusió de continguts, i preconitza la creació de canals comunitaris en els centres d'ensenyament amb la finalitat de desenvolupar el civisme entre les persones joves, incrementar els coneixements mediàtics i crear una sèrie de competències que es podran utilitzar per a la participació en els mitjans del tercer sector de la comunicació.

Com hem vist, la DS també incideix de manera important en la necessitat de l'alfabetització mediàtica dels ciutadans en general i dels menors d'edat en particular, com una eina eficaç per combatre, entre altres aspectes, la difusió d'informació falsa i de desinformació.

Per aquest motiu, som del parer que caldria afegir específicament en aquest article la necessitat que els mitjans comunitaris adoptin mesures per adquirir i desenvolupar les capacitats d'alfabetització mediàtica en l'àmbit de les comunitats a les quals s'adrecen.

Article 81

Mesures de foment

L'article 81 manté les mateixes previsions que l'actual article 71 de la LCA, tot establint que l'Administració de la Generalitat ha de fomentar iniciatives orientades al desenvolupament de l'activitat audiovisual sense ànim de lucre i a reforçar aquest sector.

Aquesta atribució a l'Administració de la Generalitat no sembla tenir correspondència amb l'àmbit competencial dissenyat per l'APLCA; per tant, es proposa mantenir la redacció de la LCA.

TÍTOL 7

Normes específiques sobre continguts audiovisuals

Article 82

Mesures per a garantir la protecció de la infància i l'adolescència en la programació dels serveis de televisió lineal en obert

L'apartat 1 d'aquest article desenvolupa l'apartat 2 de l'article 10 de l'APLCA, relatiu als drets de la infància i l'adolescència en l'àmbit dels serveis de comunicació audiovisual.

El títol de l'article explicita l'àmbit d'aplicació subjectiu ("en la programació dels serveis de televisió lineal en obert"), però crea confusió en la mesura que:

- La lletra e de l'apartat 1 es refereix també als serveis de televisió d'accés condicional.
- L'apartat 2 es refereix als serveis de comunicació audiovisual a petició.
- L'apartat 3 es refereix a les comunicacions comercials.
- L'apartat 4 es refereix a les plataformes d'intercanvi de vídeos.

En aquest sentit, es considera convenient adaptar el títol al contingut de l'article.

Pel que fa a l'apartat 1, convindria clarificar l'àmbit subjectiu d'aplicació (televisió o ràdio). Així, les lletres *b* i *c* limiten la difusió per part dels prestadors de serveis de televisió lineal dels programes relacionats amb l'esoterisme i les paraciències, i dels programes d'activitats de jocs d'atzar i apostes a la franja entre la 1.00 i les 5.00. No obstant això, cal considerar que l'apartat 4 de l'article 83 de la LGCA limita la difusió d'aquests dos tipus de programes a la mateixa franja horària per part dels serveis de comunicació audiovisual radiofònics, una limitació que no recull aquest APLCA.

En un altre ordre de coses, la referència a les loteries de la Generalitat de la lletra *b* s'hauria de fer extensiva a les loteries de l'Estat, ja que es tracta d'espais amb característiques similars a efectes de la protecció dels menors d'edat.

D'altra banda, mentre la lletra *d* preveu tres franges horàries de protecció reforçada pel que fa a l'emissió de continguts potencialment perjudicials per als infants o adolescents, no estableix cap horari de protecció general, com sí que ho fa la LGCA (lletra *c* de l'apartat 2 de l'article 99).

També caldria valorar la conveniència d'establir un règim més restrictiu per als prestadors subjectes a l'àmbit d'aplicació de l'APLCA pel que fa a les franges de protecció reforçada esmentades, tenint en compte que la LGCA no n'inclou cap i que els sistemes de visionament que permeten els serveis de televisió redueixen el significat que tenien les franges horàries d'especial protecció.

Cal assenyalar, així mateix, que les dues franges de protecció reforçada matinals previstes són més restrictives (comencen a les 7.30 h) que les establertes a l'anterior LGCA (que començaven a les 8 h els dies laborables i a les 9 h els caps de setmana i festius).

En relació amb la lletra *e*, caldria clarificar quins continguts han d'anar precedits d'un senyal acústic i s'han d'identificar amb un senyal visual durant tota l'emissió, als quals al·ludeix la lletra *e*, atès que, del redactat de l'article se'n desprèn que es refereix als qualificats com *no recomanats per a menors de 12 anys*. A la LCA (apartat 2 de l'article 81) aquesta obligació es limitava als continguts no recomanats per a menors de 18 anys.

En aquest sentit, cal considerar que la LGCA no imposa cap obligació de senyalització específica per als programes qualificats com a *no recomanats per a menors de 18 anys*, atès que els criteris i les obligacions en matèria de qualificació i de senyalització resten subjectes a acords de correulació posteriors a l'aprovació de la llei.

Pel que fa a l'apartat 2, es considera que convindria clarificar les mesures per garantir la protecció de la infància i l'adolescència a les quals estan subjectes els serveis de comunicació audiovisual a petició.

Així, del redactat de l'article se'n desprèn que es limiten a l'oferiment de catàlegs separats per als continguts perjudicials i a proporcionar sistemes de control parental, mentre que l'article 85 de l'APLCA estableix una obligació relativa a la senyalització dels continguts també per a aquesta tipologia de serveis que aquí no es recull.

Es reitera, també, la conveniència de clarificar l'àmbit d'aplicació subjectiu (serveis de comunicació audiovisual lineals o a petició) de la restricció a l'emissió de pornografia, atès que del redactat d'aquest article se'n desprèn que estaria permesa en els serveis de comunicació audiovisual a petició en el marc d'un catàleg separat, un fet que sembla

entrar en contradicció amb el que estableix l'apartat 2 de l'article 10, que en prohibeix l'emissió als prestadors de serveis de comunicació audiovisual, sense diferenciar-los.

De l'apartat 3, es considera convenient valorar la necessitat que les comunicacions comercials audiovisuals dels prestadors de serveis de televisió a petició estiguin subjectes a les limitacions que estableix aquest apartat, com sí que recull la DS (lletra g de l'apartat 1 de l'article 9) i la LGCA (apartat 1 de l'article 124).

Igualment, caldria considerar que l'àmbit subjectiu d'aplicació tampoc no inclou els serveis de ràdio, de manera que la publicitat difosa a través d'aquests serveis quedaria exempta de limitacions.

A la lletra c es proposa afegir-hi “com ara *influencers*”, per tal de reconèixer el rol que han adquirit aquestes figures en l'imaginari comunicatiu d'infants i adolescents.

I, en darrer terme, a l'apartat 4, el concepte “elecció de l'hora d'emissió” no té transcendència en l'àmbit no lineal, per la qual cosa es proposa adequar el redactat a l'àmbit d'aplicació.

Article 83

Comunicacions d'interès públic

Aquest article reproduïx literalment l'article 82 de la LCA.

Article 84

Esdeveniments d'interès general

El dret d'accés per part dels ciutadans als esdeveniments d'interès general es regula de manera molt semblant al que disposa l'article 85 de la LCA.

Com a novetat, es limita aquest accés a la televisió lineal i en obert, sense que es trobi justificació per excloure'l respecte d'altres serveis de comunicació audiovisual, com estableix la LCA. S'introdueix, també, l'emissió d'un informe previ del CAC a l'aprovació del catàleg d'esdeveniments d'interès general, en l'àmbit de Catalunya.

Així mateix, es planteja la conveniència, en el marc de la LGCA (apartat 3 de l'article 9), de garantir la prominència de determinats esdeveniments qualificats d'interès general en aquests serveis.

Article 85

Senyalització dels continguts audiovisuals

En el mateix sentit observat més amunt, es considera convenient concretar l'àmbit d'aplicació de l'obligació de senyalització dels continguts, atès que el redactat de l'article no especifica que s'ha de referir exclusivament als serveis de televisió.

Pel que fa a la regulació de l'apartat 1, se'n desprèn que s'ha de tendir a homogeneïtzar els criteris de qualificació i senyalització dels continguts amb els que estableixin en l'àmbit estatal (article 98 de la LGCA). La disposició transitòria segona de la LGCA estableix quin serà el sistema de qualificació i senyalització de continguts que s'empri mentre no se n'estableixi un de nou. L'APLCA no especifica quin sistema hauran d'aplicar els prestadors que es troben sota el seu àmbit d'aplicació subjectiva mentre el CAC no elabori una nova Instrucció sobre aquesta temàtica.

L'apartat 2 estableix que el CAC ha de determinar els mecanismes de senyalització relatius als continguts que fomentin la pressió estètica. S'entén que caldria elaborar mecanismes de senyalització de qualsevol contingut que sigui nociu i pugui afectar el desenvolupament dels menors d'edat. Es considera que l'article hauria d'incloure un redactat més general i posar la pressió estètica com un dels continguts possibles, però no la referència de manera exclusiva.

TÍTOL 8

De la comunicació comercial audiovisual

Amb caràcter general, es considera convenient clarificar l'àmbit d'aplicació subjectiu de les disposicions incloses en aquest títol. En concret:

- Dels enunciats generals se'n desprèn que allò que disposa el títol és d'aplicació a la publicitat tant dels serveis de televisió com de ràdio, excepte referències concretes a la televenda i algun article que, de manera explícita, parla de "televisiva" (article 93, per exemple) o d'impossibilitat d'aplicació (article 94, entre d'altres).
- Igualment, convindria especificar si l'àmbit d'aplicació abasta o no els serveis de comunicació audiovisual a petició.
- D'altra banda, atès que la definició de *prestador de servei de comunicació audiovisual a petició* que estableix l'article 2 inclou els canals o qualsevol altre servei audiovisual amb responsabilitat editorial oferts a través de les plataformes d'intercanvi de vídeos, seria important clarificar si la publicitat en els continguts dels vídeos d'un/a *influencer* establert/a Catalunya estaria subjecta a les limitacions que estableix aquest títol.
- A l'últim, caldria aclarir si la publicitat inserida per les diferents plataformes d'intercanvi de vídeos abans o durant el visionament dels continguts oferts pels canals i perfils dels prestadors de serveis de comunicació audiovisual també s'inclou dins de l'àmbit d'aplicació subjectiu del títol. En aquest sentit, cal considerar que la DS (apartat 2 de l'article 28 *ter*) sí que inclou la publicitat inserida per les plataformes.

D'altra banda, dins del títol 8 s'hi inclouen articles que diferencien publicitat il·lícita i publicitat prohibida, tot i que reproduïxen gairebé el mateix contingut. Amb el benentès que les diferents normes en matèria de publicitat empenen tots dos conceptes, caldria repensar la possibilitat d'unificar el contingut d'aquests articles sota un mateix epígraf, tenint en compte que ni la DS ni la LGCA inclouen el concepte de *publicitat il·lícita* i parlen de *publicitat prohibida*.

CAPÍTOL 1

Disposicions generals

Pel que fa a les disposicions generals, només cal assenyalar que el fet de suprimir l'article 94 de la LCA, que defineix la publicitat i la televenda encobertes, i traslladar-lo a l'article 2 de l'APLCA (que inclou les definicions que es troben actualment repartides al llarg de l'articulat de la LCA) es valora positivament, des del punt de vista de tècnica legislativa i sistemàtica.

Article 86

Comunicació comercial audiovisual

L'article 86 és introductori respecte d'altres que venen a continuació. Tots els continguts que se citen als apartats 1, 2 i 3 (llevat de la referència a la publicitat encoberta) tenen cabuda més detalladament als articles següents. La duplicat de continguts no aporta claredat al text, per tant, es considera que caldria valorar eliminar aquest article i encabir la referència a la "publicitat encoberta" a l'article 88 *Publicitat i televendes prohibides*.

Repeticions detectades entre articles del títol 8:

- Apartat 1 de l'article 86: repetit a l'article 89 (publicitat fàcilment recognoscible) i a l'article 87 (publicitat subliminar). Faltaria recollir la publicitat encoberta a l'article 88 (com a prohibida).
- Apartat 2 de l'article 86: repetit i ampliat a l'article 87 (publicitat il·lícita).
- Apartat 3 de l'article 86: repetit i ampliat a l'article 88 (publicitat prohibida).

S'observa l'existència de dos apartats amb el número 3. Caldria renumerar l'últim, que equivaldria al 4.

Els apartats 1, 2 i 4 (malgrat que aquest darrer punt estigui indicat com a 3 a l'APLCA) recullen literalment els apartats 1 i 4 de la DS. En aquest sentit, cal advertir que la lletra *b* del seu apartat 2 no es refereix a "la llengua" com a element de discriminació, circumstància que sí que recull l'apartat 1 de l'article 122 de la LGCA.

Finalment, es considera convenient modificar el concepte de "comunicacions comercials audiovisuals inadequades de begudes alcohòliques", atès que és difícil determinar què cal considerar com a la publicitat de begudes alcohòliques "inadequada", tenint en compte que la publicitat d'aquest producte està regulada com a "prohibida", en alguns casos, i "permesa" en d'altres.

Article 87 *Publicitat i televenda il·lícites*

Aquest article reproduïx les mateixes previsions que les de l'article 92 de la LCA.

Cal donar aquí per reproduïda la darrera observació feta amb caràcter general al títol 8.

Article 88 *Publicitat i televenda prohibides*

S'efectua la mateixa observació que en l'article anterior. Com ja s'ha apuntat, es proposa unificar els articles 88. *Publicitat i televenda prohibides* i 87. *Publicitat i televendes il·lícites* en un únic article que disposi els supòsits de la publicitat i la televenda prohibides.

Es relacionen, a continuació, observacions o referències concretes a les diferents lletres de l'apartat 1 de l'article 88, amb el benentès que caldria valorar incloure la prohibició de publicitat de serveis d'esoterisme i paraciències en determinades franges horàries, tal com estableix l'apartat 6 de l'article 123 de la LGCA.

En relació amb el contingut de la lletra *b*, es proposa afegir-hi la referència a les comunicacions comercials de productes, materials, substàncies o mètodes amb pretesa finalitat sanitària (en concordança amb la regulació al RD 1907/1996, de 2 de agost), i tal i com preveu l'apartat 2 de l'article 123 de la LGCA.

En relació al contingut de la lletra c: amb la redacció actual, s'entén que la publicitat política estaria prohibida tant al mitjà televisiu com al radiofònic, atès que ha desaparegut del redactat el concepte de “televisiva” que hi havia a l'anterior LGCA.

La LGCA (vigent) no inclou el concepte de “publicitat política” sinó de comunicacions comercials relatives a la “participació política i propaganda electoral” en el marc del que estableix l'article 125 *Comunicaciones comerciales audiovisuales con régimen específico*.

En relació al contingut de la lletra e: amb la redacció actual, no es permet la publicitat de begudes alcohòliques de graduació superior a 20° en cap franja horària. La LGCA és menys restrictiva i la permet en la franja compresa entre la 1.00 i les 5.00 h a la televisió i a la ràdio, d'acord amb el que disposa l'apartat 4 de l'article 123.

En relació al contingut de la lletra f: amb la redacció actual, no s'estableixen límits de franges horàries, ni a la televisió ni a la ràdio, de la publicitat de begudes alcohòliques de graduació inferior a 20°. A la LGCA s'estableix un límit per al mitjà televisiu (de 20.30 a 5 h) i cap límit per al mitjà radiofònic (apartat 5 de l'article 123 i apartat 1 de l'article 85).

En relació al contingut de la lletra h: amb la redacció actual, s'interpreta que està prohibida l'emissió de publicitat dels jocs d'atzar i d'apostes en horari protegit. Però cal tenir en compte que:

- L'horari protegit no s'ha determinat prèviament en l'APLCA (òbviament, malgrat no s'hi estableixi resulta d'aplicació el que sí regula la LGCA).
- La LGCA permet l'emissió de publicitat de jocs d'atzar i d'apostes només en la franja compresa entre la 1- 5 h tant al mitjà televisiu com al radiofònic (apartat 7 de l'article 123 i apartat 1 de l'article 85).

Per tant, caldria concretar (en definitiva, reproduir) a l'articulat de l'APLCA quin és l'horari protegit i d'altra banda valorar si la publicitat dels jocs d'atzar i d'apostes no requereix una franja de restricció similar a la que estableix la LGCA.

Article 89

Principi de separació entre el contingut editorial i el publicitari

El concepte de “principi de separació entre el contingut editorial i el publicitari” ja no es contempla en la normativa actual (ni a la DS ni a la LGCA). A efectes de la seva adequació al marc general, caldria parlar “d'identificació i diferenciació” dels continguts publicitaris.

Així mateix, cal posar de manifest que l'article 92 repeteix conceptes que apareixen en l'apartat 2 de l'article 89 de l'APLCA (apartat 3 de l'article 92 i apartat 2 de l'article 89).

Article 90

L'emplaçament de producte

La intitulació de l'article suposa una adequació terminològica, a l'efecte de la seva equiparació amb la LGCA. Això no obstant, en la lletra b del seu apartat 2 caldria substituir l'expressió “preferència indeguda” per “prominència indeguda” (vegi's, en aquest sentit, l'apartat 3 de l'article 129 de la LGCA, i l'article 11 de la DS).

Així mateix, l'actual requisit c s'entén que inclou un error de redactat, atès que treu l'obligació d'advertiment d'emplaçament als programes de producció pròpia, quan de fet, en la normativa de referència, aquesta manca d'obligació es refereix a la producció aliena. En aquest sentit, es proposa el redactat següent: *"Aquest requisit serà exigible per als programes produïts o encarregats pel prestador del servei de comunicació o per una empresa filial d'aquest."*

Finalment, cal tenir en compte que la LGCA (apartat 3 de l'article 129) especifica la necessitat d'identificació "quan els programes hagin estat produïts o encarregats pel prestador del servei de comunicació audiovisual o per una de les seves filials".

Article 91

Publicitat i televenda adreçada a la infància i l'adolescència

Aquest article preveu una sèrie mesures complementàries a les indicades a l'apartat 3, de l'article 82 d'aquest APLCA, per tant, des del punt de vista de coherència en la redacció normativa, seria convenient unificar-lo en un mateix article.

Dit això, s'efectuen les observacions següents:

En relació a la lletra c de l'apartat 1: l'enunciat de l'article 91 fa referència a la publicitat i la televenda que s'adreça als menors d'edat. En aquest context s'entén que el contingut al que fa referència la lletra c no es pot interpretar com a adreçat a menors d'edat i, per tant, es considera que caldria incloure aquest contingut a les referències generals que estableix l'apartat 3 de l'article 82 d'aquest APLCA sota l'enunciat "Les comunicacions comercials audiovisuals no poden produir perjudici físic, psíquic o moral als infants i adolescents".

Així mateix, caldria clarificar si aquestes prohibicions afecten exclusivament al mitjà televisiu i, per tant, no es contemplen prohibicions sobre publicitat adreçada a menors d'edat a la ràdio.

D'altra banda, d'acord amb el redactat d'aquest article estan totalment prohibides les "formes de publicitat televisiva que promoguin la contractació de serveis de caràcter esotèric". Contràriament, l'apartat 6 de l'article 123 de la LGCA permet l'emissió de comunicacions comercials audiovisuals relacionades amb l'esoterisme i les paràncies entre la 1:00 i las 5:00 hores.

En relació a l'apartat segon d'aquest article 91 cal advertir que se cita "l'horari protegit" quan l'APLCA no especifica, insistim, en cap moment el període horari exacte que comprèn.

I finalment, en aquest mateix apartat s'especifica que no es pot emetre publicitat "que promogui el culte al cos, i el rebuig a l'autoimatge, productes aprimadors, intervencions quirúrgiques o tractaments d'estètica, que apel·lin al rebuig social per la condició física o a l'èxit per factors de pes o estètica." Tot i que, efectivament, el redactat d'aquest article és pràcticament idèntic al que estableix la LGCA (l'apartat g de l'article 124), es considera oportú que la redacció especifiqui si s'han de donar tots els condicionants alhora en una mateixa peça (promoure el culte al cos, el rebuig a l'autoimatge, que apel·lin al rebuig social per la condició física a l'èxit per factors de pes o estètics) o bé poden ser excloents.

Article 92

Difusió de publicitat i televenda en blocs i aïllada

Aquest article reproduceix de manera literal l'article 97 de la LCA, llevat que l'apartat 3 introdueix com a novetat que la publicitat televisada i la televenda s'han de diferenciar clarament de la resta del programa per mitjans òptics, acústics o especials.

Dit això, el concepte "escassetat d'oferta o demanda" que recull l'apartat 1 presenta problemes per inconcreció i per dificultat de comprovació per part del regulador o d'acreditació per part del prestador.

Igualment, cal advertir que l'apartat 2 no justifica la inclusió de la necessitat d'indicar la durada de la inserció publicitària en el cas de ser inferior als 90 segons, tenint en compte tant l'existència de nous formats publicitaris com que aquesta obligació no la inclou la LGCA. En aquest sentit, es considera que constituïria un greuge entre prestadors que competeixen en un mateix marc territorial. Advertim, així mateix, que aquesta observació (el greuge comparatiu) no és exclusiva d'aquest precepte, sinó que es pot fer extensiva a part de l'articulat del títol 8 (i no només), per la qual cosa, caldria que se'n fes una valoració més acurada.

Finalment, s'observa que l'article 89 repeteix conceptes que apareixen en els apartats 2 i 3 d'aquest article:

- Apartat 2 de l'article 89: "La separació preceptiva del contingut editorial i el publicitari pot ésser temporal o espacial, mitjançant un senyal visual o un d'acústic, en funció de la forma de publicitat emprada i si es tracta de serveis de difusió de televisió o de ràdio".
- Apartat 3 de l'article 92: "La publicitat televisada i la televenda s'han de diferenciar clarament de la resta del programa per mitjans òptics i/o acústics i/o especials".

Article 93

Inserció entre programes i interrupcions publicitàries de la programació televisiva

L'article 138 de la LGCA simplifica substancialment l'apartat d'interrupcions i insercions publicitàries i redueix la limitació d'interrupcions a les pel·lícules (cinematogràfiques i televisives), noticiaris, programes infantils, religiosos i esportius.

En canvi, d'acord amb la lletra c de l'apartat 3 d'aquest article 93 de l'APLCA, les interrupcions dins de qualsevol programa haurien d'estar separades per 30 minuts.

Novament, també en aquesta qüestió la LGCA és menys restrictiva que l'APLCA i, per tant, ens remetem a la consideració feta al comentari a l'article 92 de l'APLCA.

Pel que fa a la lletra d de l'apartat 3 d'aquest article, cal assenyalar que la prohibició d'interrupcions en documentals no la inclou ni la LGCA ni la DS. És una limitació que prové de la LCA i, en aquest sentit, caldria valorar la conveniència de mantenir-la.

Cal observar, així mateix, que la lletra d següent estableix una prohibició sobre televenda en un article que regula les interrupcions de programes. Caldria traslladar aquesta prohibició a l'apartat corresponent de l'articulat de l'APLCA (per exemple, a l'article 88), en el sentit següent: "També està prohibida la televenda en els programes infantils i en les emissions de serveis religiosos".

En darrer terme, el contingut de l'apartat 4 del mateix article fa referència a la identificació de la publicitat en un article que regula les interrupcions. La identificació de la publicitat la regula l'article 89 de l'APLCA. Caldria valorar la conveniència d'unificar les referències a la identificació en un mateix article.

Al nostre parer, l'aplicació d'aquest article només a la programació televisiva no troba justificació i, per aquest motiu, es proposa aplicar-lo als serveis de radiodifusió sonora, amb les adaptacions escaients.

Article 94

Pantalla dividida

Observem que la definició de *pantalla dividida* ha estat traslladada, com en altres casos, a l'article 2 de l'APLCA.

Cal entendre, d'altra banda, que si l'article 93 es modifica en el sentit indicat més amunt, l'article 94 hauria d'especificar que les regles d'ús de la pantalla dividida que recull només són aplicables als serveis de comunicació televisiva, per raons òbvies.

Article 95

Sobreimpressions i publicitat virtual

Sense observacions

Article 96

Publicitat interactiva

Amb un contingut similar al de la LCA, l'article 96 regula la publicitat interactiva.

Tal com ha manifestat la CNMC (Informe IPN/CNMC/042/20 de 18 de desembre de 2020, relatiu a la consulta pública de l'Avantprojecte de Llei general de comunicació audiovisual), la televisió connectada ofereix als usuaris nous continguts i noves formes de consum que els permeten accedir a continguts lineals i en línia sense que, eventualment, en pugui ser conscients de les diferències. En aquest escenari, en les emissions en línia s'hi pot difondre publicitat mitjançant la connexió a internet personalitzada per a cada persona usuària, a diferència del que succeeix amb les emissions lineals, en què les comunicacions comercials són les mateixes per a tothom.

Aquesta publicitat personalitzada (publicitat interactiva o híbrida), que parteix d'un perfil previ de la persona consumidora potencial, pot tenir més impacte que la publicitat convencional, ja que la percepció i/o informació que s'està rebent publicitat pot resultar distorsionada i, en conseqüència, pot suposar una infracció dels principis bàsics de la difusió publicitària (identificació i integritat de la programació).

Per aquest motiu, es considera rellevant regular aquesta publicitat per tal de garantir el compliment dels principis publicitaris, com així ho fa l'article 96 de l'APLCA: informació del contingut publicitari (lletra a de l'apartat 3), informació del pas a l'entorn interactiu (lletra b del mateix apartat 3) i protecció dels menors d'edat davant aquesta publicitat (lletra c de l'apartat 3).

També es planteja la conveniència d'incloure en les condicions de difusió d'aquesta publicitat la necessitat d'obtenir el consentiment previ dels usuaris, així com la possibilitat de retirar-lo en qualsevol moment, mitjançant un procediment senzill i gratuït.

No obstant això, caldria valorar la necessitat de mantenir un article dedicat a la "publicitat interactiva", amb un contingut similar al que estableix la LCA vigent, tenint en compte que el concepte només apareix de manera tangencial a la LGCA (apartat 2 de l'article 137 i apartat 3 de l'article 141) i no s'esmenta a la DS.

Article 97

Durada per període i dia dels anuncis publicitaris i la televenda televisiva

La principal novetat, pel que fa al límit quantitatiu dels anuncis publicitaris i la televenda, és la flexibilització que se'n fa en el marc de la DS.

Es planteja la conveniència d'afegir en l'apartat 2, com a excepció a aquest còmput, la difusió d'anuncis de servei públic o de caràcter benèfic, la definició dels quals convindria incorporar-la a l'article 2 com a "aquells que un prestador del servei de comunicació audiovisual difon de manera gratuïta amb un objectiu d'interès general, perquè afecten un bé públic que requereix protecció especial o promoció".

A banda del que s'ha esmentat, caldria tenir en compte que la LGCA (article 137) també fa constar altres tipus de formats com a no computables a efectes de publicitat i que es considera que també haurien de constar a l'APLCA:

- Espais de promoció de suport a la cultura europea (comunicacions de difusió d'obra europea).
- Espais de televenda (programes de televenda).
- Publicitat híbrida, interactiva o oferta mitjançant televisió connectada.
- Sobreimpressions indivisibles a la retransmissió esportiva i per les quals el servei de comunicació audiovisual televisiu lineal no percep contraprestació.

Pel que fa a l'apartat 3, s'hauria de clarificar si les limitacions de l'article són d'aplicació també, o per contra, només, al servei públic de comunicació audiovisual de Catalunya.

Finalment, cal considerar l'extensió de l'aplicació d'aquests límits quantitatius als serveis de radiodifusió sonora pel que fa a l'emissió de comunicacions comercials.

Article 98

Garantia de la integritat de les obres cinematogràfiques

D'una banda, cal observar que l'obligació que estableix l'apartat 1 d'aquest article ja està inclosa de manera implícita a la lletra c de l'apartat 3 de l'article 93 de l'APLCA, ja que no estableix que les obligacions que inclou no afectin els prestadors de servei públic.

I de l'altra, l'apartat 2 d'aquest article fa referència al respecte a la integritat de l'obra, obligació que es relaciona amb les interrupcions i, de manera exclusiva, amb els prestadors del servei públic. S'entén que aquesta obligació ha d'afectar tots els prestadors i que s'ha d'incloure a l'article que tracta les interrupcions (article 93 de l'APLCA) que, de fet, ja ho estableix de manera menys explícita (apartat 2 de l'article 93).

La LGCA tracta la qüestió del respecte a la integritat de l'obra (dels programes) en els articles que regulen la identificació de la publicitat i de les interrupcions (apartat 3 de l'article 136 i article 138).

Cal plantejar la justificació de dedicar un article independent a les obres cinematogràfiques, enlloc d'incloure-ho a l'article 93 de l'APLCA, que és l'equivalent al 98 de la LCA, d'on se l'ha suprimit.

CAPÍTOL 3

Normes sobre el patrocini

Article 99

Deures dels patrocinadors en relació amb el patrocini televisiu

Es considera que cal modificar l'enunciat de l'article i les referències al terme "patrocinadors" del primer paràgraf, atès que els apartats 1, 2 i 3 no es corresponen a deures dels patrocinadors. Si es manté el redactat actual, cal delimitar sobre qui recau la responsabilitat davant un incompliment i qui és competent per actuar.

Comparativament, la LGCA (apartat 3 de l'article 128) empra la fórmula "El patrocini respectarà les condicions següents".

Article 100

Limitacions a l'activitat de patrocini

Sense observacions

Article 101

Patrocini virtual

La regulació del patrocini virtual d'aquest article se simplifica respecte de l'article 106 actual de la LCA, amb un remissió general a les mateixes regles que el patrocini.

Així mateix, com ja hem anat observant al llarg del text de l'APLCA, la definició ha estat traslladada a l'article 2.

CAPÍTOL 4

Publicitat institucional

Article 102

Publicitat institucional

L'apartat 1 d'aquest article al·ludeix de manera genèrica a la publicitat institucional que emetin les administracions públiques de Catalunya a diferència del mateix apartat de l'article 109 de la LCA vigent, el qual es refereix expressament a la publicitat institucional que emetin per ràdio i televisió les administracions públiques, sense que, al nostre parer, hi ha hagut una justificació per a aquesta supressió.

D'altra banda, s'introdueix una novetat significativa respecte de l'article 109 esmentat, en afegir-hi un apartat 3, d'acord amb el qual els encàrrecs de publicitat institucional se sotmeten a la legislació de contractes del sector públic.

A més, el mateix apartat estableix expressament que la responsabilitat editorial correspon també a l'ens públic contractant.

Aquesta última és una novetat rellevant i cal relacionar-la amb el que estableix l'article 113 de l'APLCA, d'acord amb el qual es consideren responsables de les infraccions establertes en aquesta llei la persona o persones jurídiques que tinguin la responsabilitat editorial sobre la prestació de serveis de comunicació audiovisual, entesa en els termes del punt 23 de l'article 2 (qui exerceix el control efectiu tant sobre els continguts com sobre l'organització).

D'altra banda, l'apartat 4 manté l'atribució al CAC de verificar el compliment dels requisits que ha de complir aquesta publicitat, que estableix l'apartat 2 del mateix article.

TÍTOL 9

De l'activitat d'inspecció i del règim d'infraccions i sancions

Capítol 1

Àmbits d'actuació i competències

Article 103

Disposicions generals

L'apartat 1 d'aquest article estableix que les competències en matèria d'inspecció, control i sanció corresponen, en els seus àmbits respectius, al CAC i a l'Administració de la Generalitat.

Pel que fa a aquests àmbits competencials, cal tenir en compte que les activitats d'inspecció, control i sanció corresponen al Consell quan la prestació de serveis de comunicació audiovisual es realitza a l'empara d'una llicència o d'una comunicació prèvia (apartat 1 de l'article 38 i article 104, tots dos de l'APLCA) i, en cas contrari, corresponen al Govern de la Generalitat i a la seva Administració (lletra e de l'article 36 i article 105, tots dos de l'APLCA).

En relació amb aquesta distribució, cal assenyalar que és manté la vigent actualment, que es va introduir a la LCA per mitjà de la Llei 2/2012, de 22 de febrer, de modificació de diverses lleis en matèria audiovisual. Mitjançant aquesta llei es va assignar al Govern l'exercici de les potestats d'inspecció, control i sanció de la prestació de serveis de comunicació audiovisual sense el títol habilitant preceptiu. L'atribució d'aquestes facultats, concretament, pel que fa a la possibilitat de sancionar, resulta, com així ho vam posar de manifest en el seu moment, qüestionable.

Cal tenir en compte que la LCAC configura el Consell com l'autoritat reguladora independent en l'àmbit de la comunicació audiovisual pública i privada. Pel que fa als prestadors de serveis de comunicació audiovisual de gestió privada, la prestació d'aquests serveis resta sotmesa a un règim de llicència en el cas de serveis de comunicació audiovisual que es presten mitjançant l'ús de l'espectre radioelèctric i, d'altra banda, a un règim de comunicació prèvia en el cas de serveis de comunicació audiovisual que es presten mitjançant tecnologies altres que l'espectre radioelèctric, amb el benentès que l'atorgament d'aquestes llicències i la recepció d'aquestes comunicacions són competències que, de conformitat amb l'APLCA, continuen corresponent al CAC (apartat 1 de l'article 60 i de l'article 68).

Un cop establerta la competència per atorgar aquestes habilitacions, cal citar quina ha estat la doctrina jurisprudencial adoptada pel TC en aquesta qüestió i que determina que qui ostenta la competència substantiva per a l'atorgament del títol habilitant és qui ha de tenir també les facultats accessòries a aquesta principal: inspecció, control i sanció (entre d'altres, SSTC 26/1982, 152/1988, 15/1989, 108/1993, 168/1993, 244/1993, 278/1993 i 5/2012).

Això no obstant, l'APLCA, tot mantenint la distribució competencial que estableix la Llei 2/2012, continua entrant en clara contradicció amb el repartiment constitucional de competències i en la interpretació que n'ha fet el TC. I és que, efectivament, no es pot disgregar una facultat que és instrumental a l'atorgament de l'habilitació corresponent i, per tant, consubstancial a l'exercici de les funcions atribuïdes al CAC.

D'altra banda, aquesta distribució competencial comporta que el CAC i l'Administració de la Generalitat s'hagin de facilitar informació. Per tant, aquest article hauria d'incloure

un apartat que establís expressament el deure d'informació recíproca entre totes dues administracions.

Cal assenyalar, en aquest sentit, que l'apartat 2 de l'article 38 de l'APLCA, amb el títol de *Competències del Consell de l'Audiovisual de Catalunya*, determina que aquest Consell i el Govern de la Generalitat "s'han de facilitar recíprocament la informació que requereixin sobre les activitats que duguin a terme en el marc de les respectives competències". Això no obstant, sens perjudici que caldria valorar l'adequació d'aquesta previsió en un article dedicat a les competències del Consell, reiterem la necessitat que l'article 103 de l'APLCA hauria d'incloure un apartat que establís expressament el deure d'informació recíproca en relació amb les activitats d'inspecció, control i sanció que el CAC i l'Administració de la Generalitat duguin a terme en el marc de les competències respectives.

Finalment, cal fer referència a l'apartat 3 d'aquest article, que reproduïx l'apartat 2 de l'article 130 de la LCA, però amb unes modificacions rellevants.

S'estableix que les conseqüències de la comissió d'alguna de les infraccions que preveu el títol 9 de l'APLCA, per part dels prestadors del servei públic audiovisual, són les que deriven de les disposicions establertes per al contracte programa i de l'exercici de les facultats de control en relació amb la prestació del servei públic que corresponen al CAC i al Parlament de Catalunya. Així, se suprimeix la previsió vigent actualment segons la qual, sens perjudici de les conseqüències esmentades més amunt, aquest Consell pot sancionar aquests prestadors com a conseqüència d'haver incorregut en alguna de les conductes infractores que fixa la LCA.

Tot i la supressió esmentada més amunt, es manté la prohibició d'acordar la suspensió i el cessament de les activitats dels prestadors del servei públic audiovisual. Tanmateix, cal assenyalar que l'APLCA, a diferència de la LGCA, no tipifica el cessament de les activitats com a sanció. En conseqüència, per poder adoptar aquesta mesura en relació amb els prestadors del servei audiovisual no públic, caldrà recórrer a la llei estatal (lletra c de l'apartat 1 de l'article 160 de la LGCA).

I, d'altra banda, la suspensió de les activitats dels prestadors del servei audiovisual és una mesura que únicament es pot acordar en el marc del procediment sancionador corresponent (articles 116 i 119 de l'APLCA). Per tant, cal considerar que, tot i que l'apartat 3 de l'article 103 de l'APLCA no faci referència expressa a la possibilitat que aquest Consell pugui sancionar els prestadors del servei públic audiovisual, és una potestat que es manté. Això no obstant, per evitar problemes d'interpretació i d'aplicació, caldria que s'hi establís de manera expressa, com ho fa actualment la LCA.

Article 104

Competències del Consell de l'Audiovisual de Catalunya

Aquest article atorga a aquest Consell la inspecció, el control i l'exercici de la potestat sancionadora en relació amb la prestació de serveis de comunicació audiovisual a l'empresari d'una llicència o d'una comunicació prèvia. Cal tenir en compte que aquesta prestació la poden dur a terme tant persones físiques com jurídiques. Per tant, caldria substituir "empreses" per "subjectes".

D'altra banda, detalla els aspectes sobre els quals el CAC ha d'incidir en les actuacions que emprengui. Aquests aspectes són els que recull la legislació vigent pel que fa a l'activitat d'inspecció (apartat 1 de l'article 128 de la LCA).

Article 105

Competències de l'Administració de la Generalitat de Catalunya

Les competències que aquest article atorga a l'Administració de la Generalitat són d'inspecció i de control en relació amb les emissions no emparades per cap llicència o que no hagin complert amb el deure de comunicació prèvia i amb la finalitat de garantir el funcionament de l'espai de comunicació de Catalunya amb respecte al pluralisme informatiu i a les regles de la lliure competència. Per tant, de conformitat amb les SSTC 78/2017, de 22 de juny i 48/2018, de 10 de maig, no s'estableix la possibilitat d'exercitar aquestes competències pel que fa als aspectes tècnics de la prestació de serveis de comunicació audiovisual.

Capítol 2

Actuació inspectora

Article 106

Funcions d'inspecció

Aquest article detalla les funcions d'inspecció que ha de dur a terme el personal del CAC o de l'Administració de la Generalitat, segons l'àmbit competencial respectiu.

Mitjançant aquest article s'incrementen les funcions d'inspecció que la legislació vigent atorga a aquest Consell. Així, a la facultat d'accedir a les dependències, les instal·lacions i els dispositius tècnics, i també a les dades, els registres o els documents continguts en suport de caràcter físic o electrònic (apartat 3 de l'article 128 de la LCA), s'hi afegeixen les facultats que l'APLCA enumera amb les lletres *c*, *d* i *e*. Cal assenyalar que la facultat que recull la lletra *d* és especialment rellevant, atès que preveu expressament els termes de la col·laboració de les persones obligades. Per tant, aquesta col·laboració l'ha d'establir la llei mateixa, sense necessitat d'haver de recórrer a la LPAC (apartat 1 de l'article 18).

D'altra banda, pel que fa a les persones encarregades de les funcions d'inspecció i de control, cal destacar que no han de tenir necessàriament la condició de funcionari o funcionària, la qual cosa és especialment important, atès que el personal del CAC, llevat de la persona instructora dels procediments sancionadors, és laboral i les funcions inspectores i de control són efectuades per aquest tipus de personal.

Article 107

Deure de col·laboració en les funcions inspectores i altres actes d'investigació

Aquest article estableix els subjectes que tenen aquest deure de col·laborar i que es veuen augmentats en relació amb els obligats actualment. Així, als prestadors de serveis de comunicació audiovisual –persones físiques i jurídiques–, als corresponents representants legals en el cas que es tracti d'una persona jurídica i als responsables de la realització de les activitats en el moment de dur-se a terme les dites actuacions (apartat 3 de l'article 128 de la LCA), s'hi afegeixen els subjectes detallats a les lletres *b* a *g* de l'apartat 1 d'aquest article 107.

Així mateix, determina l'obligació de les persones requerides, en relació amb els serveis de comunicació audiovisual que es presten sense llicència o sense haver complert el deure de comunicació prèvia, de facilitar informació i documentació; i que la comunicació de les dades de caràcter personal que contingui la documentació no requereix el consentiment de les persones afectades.

En aquest cas, atesa la concreció que s'hi efectua, la funció inspectora sobre aquesta prestació considerem que recau en l'Administració de la Generalitat. Això no obstant, cal tenir en compte que el CAC té funcions inspectores en relació amb l'activitat d'aquests prestadors. En particular, pel que fa als continguts audiovisuals que emeten. Per tant, cal entendre que el CAC podrà requerir també informació i/o documentació a aquests prestadors sense necessitat de consentiment de les persones afectades.

D'altra banda, de conformitat amb l'article 19 de la LPAC, que prescriu que la compareixença de les persones davant les oficines públiques és obligatòria si ho determina una norma amb rang de llei, l'APLCA estableix l'obligació de comparèixer a les dependències administratives dels òrgans amb funcions inspectores. Això no obstant, cal tenir en compte que l'incompliment d'aquesta obligació únicament està tipificada com a infracció administrativa en el cas que el subjecte incomplidor sigui titular d'una llicència (lletra *h* de l'article 111 en relació amb la lletra *b* de l'apartat 2 de l'article 63, tots dos de l'APLCA). Per a la resta de subjectes, atès que la LGCA tampoc inclou aquest incompliment, s'haurà de tipificar com a infracció lleu (lletra *g* de l'article 112 de l'APLCA).

Article 108

Col·laboració amb altres administracions

Aquest article estableix l'obligació de les administracions públiques competents en la concessió de llicències i autoritzacions en matèria d'urbanisme, medi ambient i telecomunicacions, de comunicar a l'òrgan de l'Administració de la Generalitat competent en matèria de prestació de serveis de comunicació audiovisual, la constatació que la persona que realitza l'activitat audiovisual no està en possessió de la llicència o no ha complert amb el deure de comunicació prèvia.

Així mateix, disposa que s'han d'establir mecanismes de col·laboració entres les diverses administracions implicades per tal que els possibles incompliments que es detectin arran d'una inspecció siguin posats a disposició de l'autoritat competent, perquè adopti les mesures oportunes, i si escau, restableixi la legalitat.

Capítol 3

Infraccions i sancions

Article 109

Tipificació i classificació

Segons aquest article, són infraccions administratives en l'àmbit de la comunicació audiovisual les accions i les omissions que es tipifiquen en aquesta llei i en la normativa bàsica de l'Estat. Cal destacar que la remissió a la tipificació establerta en la normativa estatal s'estableix també en els articles 110, 111 i 112 de l'APLCA. Per tant, cal considerar que la remissió que efectua l'article 109 a aquesta normativa és innecessària.

Articles 110

Infraccions molt greus

Pel que fa a aquestes infraccions, cal assenyalar que, contràriament al que és vigent actualment, que tipifica com a infracció molt greu l'incompliment de qualsevol dels deures imposats d'acord amb aquesta llei amb relació a la protecció de la infància i la joventut, cap dels eventuais incompliments dels deures imposats per l'APLCA en relació amb aquesta protecció es tipifica com a infracció molt greu, la qual cosa

comporta que s'haurà de recórrer, sempre i en tot cas, a la tipificació que n'estableix la LGCA (article 157).

Aquest article manté, com a infracció molt greu, l'impediment o l'obstrucció de la realització de les activitats inspectores. Això no obstant, atès que l'APLCA amplia aquestes activitats inspectores i els subjectes que tenen el deure de col·laborar-hi (article 106 de l'APLCAP en relació amb l'article 128 de la LCA), aquest impediment o obstrucció només serà una conducta tipificada com a infracció molt greu si no es pot ubicar dins de les conductes tipificades com a infracció greu o lleu.

La LCA detalla les activitats inspectores al capítol I del títol IX. Concretament, l'article 128 determina aquestes activitats i estableix els subjectes obligats a facilitar-les (apartats 2 i 3, respectivament).

I, d'altra banda, tipifica l'impediment o l'obstrucció de la realització d'aquestes activitats com una infracció molt greu (lletra e de l'article 132).

Per tant, l'impediment o l'obstrucció de la realització de les activitats inspectores que estableix l'apartat 2 de l'article 128 de la LCA realitzada pels subjectes determinats a l'apartat 3 d'aquest mateix article constitueix una infracció molt greu.

L'APLCA detalla les activitats inspectores i els subjectes obligats a permetre-les al capítol 2 del títol 9. En particular, a l'apartat 3 de l'article 106 i a l'apartat 1 de l'article 107, que, com hem posat de manifest més amunt, incrementen aquestes activitats (lletres c, d i e de l'apartat 3 de l'article 106) i també els subjectes obligats (lletres b a g de l'apartat 1 de l'article 107).

Això no obstant, a diferència de la tipificació vigent actualment, estableix una tipificació diferent segons quina sigui la conducta i el subjecte infractor en el sentit següent:

- La no-identificació o la no-identificació de forma veraç de la persona que sigui la responsable editorial de la prestació de serveis de comunicació audiovisual en els termes que estableixen les lletres d i e de l'apartat 1 de l'article 107 és una conducta tipifica com a infracció greu (lletra j de l'article 111).
- La no-col·laboració en els termes que estableixen les lletres b, c, f i g de l'apartat 1 de l'article 107 són conductes tipificades com a infracció lleu (lletra d de l'article 112).

En conseqüència, l'impediment o l'obstrucció de la realització de les activitats inspectores serà constitutiva d'una infracció molt greu, llevat que aquest impediment o obstrucció consisteixi en la no-identificació o la no-identificació de forma veraç del responsable editorial i en la no-col·laboració efectuades pels subjectes que estableixen les lletres d i e i b, c, f i g de l'apartat 1 de l'article 107.

Articles 111 *Infraccions greus*

Amb caràcter previ, cal assenyalar que dues de les conductes que es tipifiquen en aquest article tenen la mateixa lletra. Concretament, la lletra c.

A diferència de la legislació vigent, aquest article no estableix l'incompliment de les obligacions en matèria de contribució al desenvolupament del sector audiovisual i de la cinematografia (lletra h de l'article 133 de la LCA). Tanmateix, la LGCA tipifica com a infracció molt greu l'incompliment en més d'un 10% de l'obligació de finançament

anticipat d'obra audiovisual europea que estableix la secció 3a del capítol III del títol VI (punt 16 de l'article 157).

Article 112

Infraccions lleus

El paràgraf primer d'aquest article es remet a les infraccions qualificades com a lleus en la normativa bàsica estatal en matèria de mitjançant audiovisuals. En conseqüència, cal considerar innecessària la lletra *f*.

Com hem posat de manifest més amunt, l'incompliment de l'obligació de comparèixer a les dependències administratives dels òrgans amb funcions inspectores per part d'aquells subjectes que no siguin titulars d'un llicència, s'haurà de tipificar com a infracció lleu (lletra *g*).

Article 113

Subjectes responsables

De conformitat amb aquest article, *el responsable editorial* continuarà sent, com fins ara i amb caràcter general, el subjecte responsable de les infraccions en matèria de comunicació audiovisual.

És important destacar la novetat introduïda per l'article 102 de l'APLCA pel que fa al fet que la responsabilitat, en el supòsit de la publicitat institucional, també correspon a l'Administració de la Generalitat i als ens locals de Catalunya. Per tant, s'estableix una responsabilitat solidària dels prestadors de serveis de comunicació audiovisual que emeten aquesta publicitat i els ens públics que la contracten. Això no obstant, aquesta responsabilitat solidària no es recull de manera expressa a l'article 113, la qual cosa entenem que caldria esmenar.

Així mateix, s'estableix una responsabilitat solidària de determinades persones físiques identificades a les lletres *a* i *b* de l'apartat 2 d'aquest article; aquesta responsabilitat s'estén a la sanció. L'apartat 7 determina també una responsabilitat personal en cas d'extinció de la persona jurídica responsable.

En relació amb aquesta responsabilitat solidària, cal afirmar que el subjecte responsable de la infracció és la persona jurídica, amb independència que els accionistes, la junta general, etc. puguin reclamar a determinades persones físiques la seva responsabilitat. En aquest sentit, la normativa societària i mercantil estableix, bàsicament, que els administradors són les persones físiques responsables de les males actuacions de la societat.

Per tant, vist el que estableixen els articles 236 i 237 del Reial decret legislatiu 1/2010, de 2 de juliol, mitjançant el qual s'aprova el Text refós de la Llei de societats de capital (TRLSC), la responsabilitat recau en la persona jurídica. Els administradors responen, de forma solidària, davant la societat, els socis i altres creditors en determinats supòsits (mala actuació, mala fe, etc.), però no amb caràcter general com proposa l'APLCA.

L'apartat 7 d'aquest article assenyala que en cas d'extinció de la persona jurídica responsable, es considerarà responsables les persones físiques que, des dels seus òrgans de direcció, actuant al seu servei o per elles mateixes, van determinar amb la seva conducta la comissió de la infracció.

A aquests efectes, però, cal tenir present i incorporar en aquest apartat el que estableixen els articles 397 i 399 de la TRLSC, amb relació a l'exigència de

responsabilitat als liquidadors després de la cancel·lació de la societat i en relació amb el passiu sobrevingut, respectivament.

D'altra banda, la responsabilitat de la infracció que estableix la lletra a de l'article 110 de l'APLCA es continua fent extensiva a la persona física o jurídica que presti la col·laboració necessària en aquesta conducta, ja sigui mitjançant la distribució de serveis de comunicació audiovisual, o bé en qualitat de propietari dels immobles des dels quals s'efectuen les activitats de difusió il·legal (lletra a de l'article 132 LCA).

Article 114

Prescripció de les infraccions

Els terminis de prescripció que estableix aquest article són els mateixos que els vigents actualment: tres anys, dos anys i un any per a les infraccions molt greus, greus i lleus, respectivament (article 135 de la LCA).

Article 115

Sancions

La diferència substancial respecte de la legislació vigent rau en el fet que les sancions es diferencien segons el servei. Així, es preveuen sancions diferents per als serveis de comunicació televisiva i per als serveis radiofònics.

D'altra banda, les sancions són de caràcter econòmic i s'han incrementat significativament les quanties de les multes, quanties que, d'altra banda, no entrarem a valorar, atès que cal considerar que s'han fixat tenint en compte els ingressos que eventualment es poden obtenir per la prestació de serveis de comunicació audiovisual en el mercat audiovisual català, tot diferenciant, així mateix, entre els serveis de comunicació televisiva i els serveis radiofònics.

Tanmateix, únicament assenyalar que les quanties de les multes es podrien considerar excessivament elevades i que les forquilles que s'estableixen en funció del servei són excessivament dispars. Així, pel que fa a les sancions que es poden imposar per infraccions molt greus es determina una multa de 70.001 fins a 1.000.000 euros i de 60.001 fins a 200.000 euros en el cas d'infraccions relacionades amb els serveis de comunicació televisiva i amb els serveis de radiofònics, respectivament.

Per tant, caldria replantejar tant les quanties de les multes com de les seves forquilles en funció del tipus de servei.

Article 116

Mesures sancionadores accessòries

En relació amb la mesura sancionadora accessòria que estableix la lletra e, cal assenyalar que no determina la forma en què s'ha de complir aquesta suspensió en relació amb els prestadors de serveis de comunicació televisiva i, si s'escau, amb els prestadors de serveis radiofònics.

La lletra f estableix l'obligació de difondre públicament la sanció, i el tipus i la naturalesa de la infracció comesa, a través dels mitjans, inclosa la pàgina web, controlats directament o indirectament pel subjecte responsable de la infracció. No obstant això, a diferència del redactat vigent (apartat 3 de l'article 136 de la LCA), l'APLCA atorga a la imposició d'aquesta obligació el caràcter de potestatiu.

Article 117

Establiment del grau de la sanció

Per establir el grau de la sanció, l'APLCA, de la mateixa manera que la LCA, estableix "l'existència d'intencionalitat o reiteració". Això no obstant, cal tenir en compte que aquest criteri es desdobra en dos de diferenciats clarament, de conformitat amb l'apartat 3 de l'article 29 de la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, de règim jurídic del sector públic (LRJSP): el grau de culpabilitat o l'existència d'intencionalitat i la continuïtat o la persistència en la conducta infractora.

D'altra banda, s'introdueix un nou criteri per establir el grau de la sanció: el cessament voluntari en la comissió de la infracció abans o durant la tramitació del procediment sancionador. Cal assenyalar, que, atès que la multa en cap cas pot ser inferior a la mínima establerta, aquest criteri pot ser tingut en compte per compensar la concurrència d'un altre criteri o bé per justificar la imposició de la sanció en el seu grau mínim.

Article 118

Prescripció de les sancions

Els terminis de prescripció que estableix aquest article són els mateixos que els vigents actualment: tres anys, dos anys i un any per a les sancions molt greus, greus i lleus, respectivament (article 138 de la LCA).

Article 119

Mesures de caràcter provisional

Estableix com una mesura de caràcter provisional la "suspensió provisional de la llicència", però no determina, a la pràctica, què comporta aquesta suspensió. En l'eventual supòsit que aquesta mesura comporti la suspensió temporal d'emissions, no determina la manera de dur-ne a terme el compliment.

D'altra banda, no detalla quines mesures concretes es poden adoptar en relació amb "la protecció activa de l'espectre". Per tant, no concreta què s'ubica dins aquest concepte i, a més, aquesta manca de concreció genera incertesa de si realment és una mesura que pot afectar directament la persona interessada.

Com fins ara, les mesures provisionals que estableix aquest article les pot adoptar el CAC i l'Administració de la Generalitat, abans d'iniciar el procediment, en els casos d'urgència inajornable i quan siguin estrictament imprescindibles per a la protecció provisional dels principis bàsics dels continguts audiovisuals tal com els defineix aquesta llei. Aquest apartat s'ajusta al que estableix l'apartat 2 de l'article 56 de la LPAC i l'apartat 1 de l'article 163 de la LGCA, llevat pel que fa a la finalitat d'aquestes mesures: les lleis estatals fan referència a la protecció provisional dels "interessos implicats" i la LCA i l'APLCA, a aquesta mateixa protecció, però dels "principis bàsics dels continguts audiovisuals" tal com els defineix aquesta llei.

Dit això, cal posar de manifest l'ambigüïtat del concepte "principis bàsics dels continguts audiovisuals", atès que l'APLCA no conté cap disposició amb aquesta literalitat. Per tant, hi poden haver certs dubtes pel que fa a quins són els principis bàsics als quals fa referència l'apartat 3 d'aquest article 119.

Article 120

Resolució dels procediments sancionadors i pagament de les sancions

De conformitat amb aquest article, la resolució dels procediments sancionadors decidirà de manera expressa sobre la proposta de sancions accessòries i, si escau, sobre l'adopció de disposicions cautelars necessàries per garantir-ne l'eficàcia fins que la resolució no sigui executiva, i que poden consistir en el manteniment de les mesures provisionals que, si s'escau, s'haguessin establert.

En el mateix sentit, l'apartat 3 de l'article 90 de la LPAC que, a més, determina que la resolució serà executiva quan no sigui possible interposar-hi cap recurs ordinari en via administrativa.

El termini màxim per resoldre i notificar els expedients sancionadors és d'un any des de la data de l'acte d'incoació fins a la data en què se'n notifiqui la resolució, la qual cosa comporta un canvi significatiu en relació amb la durada vigent actualment (sis mesos).

Pel que fa a la notificació de la resolució sancionadora, cal tenir en compte que, de conformitat amb l'apartat 2 de l'article 40 de la LPAC, ha d'incloure també la indicació de si posa fi a la via administrativa o no.

Així mateix, s'hi identifiquen les dades que ha de contenir la notificació si s'imposen sancions econòmiques, dades que hauran de contenir totes les notificacions, atès que les sancions que es poden imposar, amb caràcter principal, són exclusivament de caràcter pecuniari. Per tant, caldria adequar l'enunciat de l'apartat 4 d'aquest article a aquesta circumstància.

Finalment, s'hi estableix la possibilitat que en cas d'impagament de les sancions es pugui requerir l'administració tributària perquè adopti les mesures d'execució necessàries. Això no obstant, davant la possibilitat d'imposar multes coercitives (lletra *g bis* de l'article 10 de la LCAC i article 165 de la LGCA), caldria afegir a l'impagament de les sancions, l'impagament d'aquestes multes com a motiu per poder requerir també l'administració tributària.

Observacions a les disposicions

Disposicions addicionals

Disposició addicional primera

Consulta sobre l'accés a la prestació de serveis de comunicació audiovisual comunitària sense ànim de lucre

Aquesta disposició, que té com a objectiu identificar les necessitats d'espectre per als serveis de comunicació audiovisual sense ànim de lucre, és una novetat respecte de la LCA vigent i cal relacionar-la amb la reserva d'espai que preveu l'apartat 2 de l'article 77 de l'APL i amb les disposicions transitòries segona i tercera de l'APL, i, per remissió, amb la disposició transitòria tercera de la LGCA, que es comenten més endavant.

El tràmit de consulta s'assigna al "departament de l'Administració de la Generalitat competent en matèria de mitjans de comunicació audiovisual".

Atès que l'autoritat competent per atorgar els títols habilitants és el CAC, es considera convenient incloure expressament en aquesta disposició la necessitat que el CAC sigui coneixedor del resultat d'aquesta consulta i de la consegüent disponibilitat de freqüències, per a l'atorgament dels títols habilitants corresponents, ja que, al nostre parer, la redacció d'aquesta disposició resulta confusa.

Disposició addicional segona

Estudi sobre les perspectives de finançament del servei públic de comunicació audiovisual

Aquesta disposició determina l'obligació del Govern, amb la participació del CAC i de la CCMA, d'elaborar un estudi sobre les perspectives de finançament del servei públic de comunicació audiovisual a partir del 2027.

Cal assenyalar que, tot i que reconeix la participació del CAC i de la CCMA en aquest estudi, no regula, ni que sigui mínimament, la participació esmentada.

I, d'altra banda, tenint en compte que l'estudi serà en relació amb el servei públic de comunicació audiovisual de la Generalitat i el d'àmbit local, s'hi troba a faltar la participació d'aquest darrer.

Disposicions transitòries

Disposició transitòria primera

Tramitació del títol habilitant dels mitjans audiovisuals públics d'àmbit local

Cal tenir en compte que el CAC ha de disposar de tota aquella informació que, en relació amb els mitjans públics d'àmbit local, sigui necessària per dur a terme les activitats que en el marc de les seves competències té assignades. Per tant, caldria incloure un apartat que establís expressament el deure d'informar aquest Consell de la tramitació regulada en aquesta disposició.

Disposició transitòria segona

Inscripció de les entitats prestadores de serveis de comunicació audiovisual comunitaris sense ànim de lucre ja existents en el Registre de prestadors de serveis de comunicació audiovisual

Aquesta disposició introdueix, com a novetat, la possibilitat d'inscripció de les entitats prestadores de serveis de comunicació audiovisual comunitaris sense ànim de lucre en el Registre de prestadors de serveis de comunicació audiovisual que, d'acord amb les previsions de la LGCA i amb l'acreditació prèvia d'aquestes entitats, compleixin els requisits que estableix l'apartat 2.

Es considera convenient afegir en la redacció d'aquest apartat que l'acreditació del compliment dels requisits s'ha de fer davant el CAC, que és l'òrgan encarregat de portar el Registre (apartat 1 de l'article 39 de l'APLCA).

D'altra banda, s'ha de posar en relleu que les remissions efectuades al capítol VII del títol VI són les corresponents al capítol 5 del títol 6.

I, així mateix, que les previsions de la LGCA a què fa referència s'han d'entendre fetes a la disposició transitòria tercera de la LGCA i no la catorzena, que correspon a la LGCA antiga.

En aquest sentit, la disposició transitòria tercera de la LGCA preveu que els serveis de comunicació audiovisual sense ànim de lucre amb emissions ininterrompudes els cinc anys anteriors sense haver causat interferències i que vulguin continuar la seva activitat, poden sol·licitar a l'autoritat autonòmica competent, en el termini de sis mesos des de l'entrada en vigor de la Llei (és a dir, des del 9 de juliol de 2022), la concessió del títol habilitant corresponent, conforme a la disponibilitat d'espectre.

A aquest efecte, la disposició mateixa de la LGCA estableix que l'autoritat estatal en matèria de planificació i gestió de l'espectre radioelèctric ha de reservar el domini públic radioelèctric necessari per a la prestació d'aquests serveis.

Es podria dir que aquesta inscripció compleix amb la finalitat del Registre de prestadors de serveis de comunicació audiovisual de Catalunya en el sentit de “mantenir actualitzada i ordenada la informació global sobre el sector audiovisual que conté i garantir-ne la difusió activa i sistematitzada al conjunt de la societat” (article 4.2. de la Instrucció general del CAC reguladora d'aquest Registre).

Disposició transitòria tercera

Reserva de domini públic radioelèctric necessària per a la prestació del servei de comunicació audiovisual sense ànim de lucre

Aquesta disposició fa referència a la reserva del domini públic radioelèctric necessari per a la prestació del servei de comunicació audiovisual comunitària sense ànim de lucre, tot remetent-se a l'apartat 2 de l'article 32 de la LGCA derogada, que establí que l'Administració General de l'Estat havia de garantir en tot cas la disponibilitat del domini públic radioelèctric necessari per a la prestació d'aquests serveis.

Per tant, cal adequar aquesta remissió a la LGCA vigent actualment, amb el benentès que la lletra a de l'apartat 1 de l'article 49 estableix que l'autoritat estatal competent en matèria de planificació i gestió de l'espectre radioelèctric ha de reservar el domini públic radioelèctric necessari per la prestació d'aquests serveis.

Disposició derogatòria

Es deroga la normativa vigent actualment: la LCA i Llei 8/1996, de 5 de juliol, de regulació de la programació audiovisual distribuïda per cable de Catalunya.

Disposicions finals

Disposició final primera

Entrada en vigor

N'estableix l'entrada en vigor l'endemà d'haver estat publicada al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*.

Caldria valorar que l'eficàcia d'aquesta norma jurídica, atès que es tracta d'una llei que deroga la vigent actualment, tingués una *vacatio legis* més enllà de l'endemà d'haver estat publicada.

Disposició final segona

Modificacions de la Llei 2/2000, de 4 de maig, del Consell de l'Audiovisual de Catalunya

Pel que fa a la modificació de l'article 10, cal establir, en relació amb la lletra *h*, que si la publicitat, el patrocini i la televenda són formes de comunicació comercial audiovisual (punt 3 de l'article 2 de l'APLCA) sembla innecessari posar-les-hi, amb el benentès que, si es considera necessari que hi constin, seria millor substituir “publicitat” per “missatge publicitari” (punt 9 de l'article 2 de l'APLCA).

En relació amb la lletra *p*, l'emissió de l'informe previ pel que fa als avantprojectes de llei i els projectes de disposicions de caràcter general que continguin normes relatives al sector audiovisual, també s'ha d'emetre en “llurs modificacions eventuais”.

Així mateix, pel que fa a la lletra *r*, es planteja la resolució, amb caràcter vinculant, de les queixes formulades pels usuaris dels serveis de comunicació audiovisual. Això no obstant, aquesta redacció dona lloc a la pregunta següent: Què comporta el caràcter vinculant de la resolució i a qui vincula?

En relació amb l'article 10 *bis* que afegeix, cal posar de manifest que la lletra *c* d'aquest article incorpora *ex novo* la potestat d'avaluació. L'única referència que es pot trobar a l'articulat d'aquesta potestat és a la lletra *c* de l'apartat 1 de l'article 24 de l'APLCA.

Cal tenir en compte que les potestats d'inspecció, control i sanció actualment recollides a la LCA venen considerades en l'APLCA no com una potestat sinó com una mesura, actuació, activitat o competència.

La lletra *g* disposa que el CAC ha d'instar l'òrgan competent de l'Administració de la Generalitat a exercir les funcions inspectores corresponents, en cas de detectar anomalies en el compliment d'aquesta llei per part d'algun servei públic de comunicació audiovisual. Caldria concretar l'abast del terme *anomalies*.

En qualsevol cas, tenint en compte que l'APLCA no conté cap article que, de manera específica, faci referència a les potestats d'aquest Consell, podem concloure que de la redacció del nou article 10 *bis* se n'observen pèrdues que posen en entredit l'exercici de les funcions del CAC, com ara la potestat explícita de requerir informació i demanar la compareixença dels prestadors i distribuïdors de serveis de comunicació audiovisual (lletra *b* del article 116 vigent de la LCA). En aquest sentit, cal observar que si bé els apartats 1 i 3 de l'article 107 de l'APLCA estableixen el deure de col·laboració i el de compareixença, això no és obstacle per ubicar-los, també, a la LCAC.

S'observa també la pèrdua de la potestat d'imposar multes coercitives per garantir el compliment de les obligacions dels prestadors envers l'autoritat audiovisual (lletra *g bis* de l'article 10 de la LCAC i lletra *e* de l'apartat 1 de l'article 116 de la LCA). En aquest sentit, cal tenir en compte que, tot i que l'article 165 de la LGCA atorgui aquesta potestat a l'autoritat audiovisual competent per a la resolució del procediment sancionador, considerem necessari que la normativa autonòmica continuï atorgant expressament aquesta potestat al CAC i determini, així mateix, la forma i la quantia d'aquestes multes.

També desapareix la potestat d'adoptar mesures cautelars en cas d'una urgència justificada per evitar que l'incompliment de les obligacions produeixi un perjudici greu i irreparable al pluralisme, la llibertat de comunicació o els drets dels ciutadans, les quals poden comportar la suspensió provisional de l'eficàcia de la llicència (lletra *a* de l'article 116 de la LCA).

Entenent que es tracta de les "mesures provisionals" que estableix l'article 119 de l'APLCA, que, efectivament, poden consistir en la suspensió provisional de la llicència, això no ha de ser un obstacle per ubicar-les, també, en aquest precepte, amb les modificacions oportunes per adequar-les a la redacció de l'article 119.

D'altra banda, mitjançant l'article 10 *ter* s'atorga al CAC la potestat per dictar normes de naturalesa reglamentària, que s'anomenen *instruccions*. Actualment, aquesta potestat la reconeix l'article 117 de la LCA.

Finalment, s'hi introdueix una nova disposició addicional, en relació amb l'obligació de satisfer les taxes corresponents a la realització d'actuacions per part del CAC en l'àmbit de les funcions administratives i de control i d'inspecció que li són atribuïdes per la legislació sobre taxes i preus públics de la Generalitat de Catalunya.